Předmluva

Od doby, kdy se věnuji svým dvěma povoláním, skládání hudby a psaní o okultismu a podobných tématech, často dostávám rukopisy od různých lidí (většinou žen), kteří se bláhově domnívají, že předmluva z mého pera dodá jejich literárním snahám váhu. Někteří z nich mě dokonce žádají, abych potvrdil, že jsou reinkarnacemi různých významných osobností! To samozřejmě odmítám dělat, protože sama povaha jejich děl ukazuje, že taková tvrzení jsou pouhým projevem marnivosti. Pokud jde o spisy zabývající se komunikací s duchy a jasnovidectvím obecně, ty mohou být zajímavé pro jedince, kteří stále ještě hledají důkaz o pokračování osobního života po smrti. Avšak člověka již přesvědčeného podobnost takových spisů začne brzy unavovat.

Kniha Chlapec, který viděl pravdu však patří do zcela jiné kategorie a zásadně se liší od těch stovek knih, které jsem o spiritualismu a příbuzných tématech četl. V podstatě žádná z nich se nevyrovná tomuto tak poutavému a přirozenému dílu, jeho naivní otevřenosti, schopnosti vtipkovat i nechtěně pobavit, jeho umění přecházet od směšného k vznešenému, a troufám si říci, ani míře jeho přesvědčivosti, a to z toho důvodu, že si mladý pisatel deníku nikdy nekladl za cíl přesvědčivě působit.

Máme před sebou malého, předčasně vyspělého chlapce, který se narodil s darem jasnovidectví (tak, jako se jiné děti rodí třeba s hudebním nadáním), a který viděl aury a duchy, aniž si uvědomoval, že ostatní lidé takto nadaní nejsou. V důsledku toho musel často snášet neporozumění a ústrky okolí. Navíc je toto dílo atraktivní i tím, že odhaluje myšlenky, emoce a starosti viktoriánského mladíka vychovaného jen pár let před příchodem "hříšných let devadesátých". Proto, abych se přiznal, považuji za velkou škodu, že autor trval na vynechání mnoha míst z deníku a zachoval pouze ty části, o kterých sám soudil, že by mohly být pro veřejnost zajímavé či poučné. To ve mně dokonce při čtení rukopisu vzbudilo podezření, že jsem se nechal napálit, přestože všichni přátelé, kterým jsem text půjčil, takovou myšlenku rázně zavrhli. Když jsem zvažoval obě protichůdná stanoviska, dospěl jsem k tomu, že jen za dobu mého života jsem poznal nejméně třicet lidí, některé z nich důvěrně, kteří byli různou měrou nadáni rozšířeným viděním, jaké popisoval autor deníku. Dále věřím, že se kdykoli mohou narodit děti nadané stejnými schopnostmi a mohou trpět stejným neporozuměním. Kromě toho podobné pocity zázračně sbližují a já si vybavuji starosti a pocity ze svého vlastního dětství. Z hlediska astrologie musím poznamenat, že jsme se náhodou narodili ve stejném znamení, oba máme Slunce ve Vahách, což vysvětluje, proč máme jisté povahové rysy společné, ovšem ascendent, který měl vliv na jeho výjimečné duševní schopnosti, máme jistě odlišný.

Nyní bych se chtěl zmínit o několika věcech, se kterými se mi svěřila autorova žena. Před jeho smrtí jej přesvědčila, aby nechal deník publikovat. Měl však jisté výhrady. Deník nesměl vyjít dříve než sedm let po jeho smrti a některá jména musela být změněna, protože nechtěl uvést do rozpaků žijící příbuzné a známé. (O jeho smyslu pro humor svědčí i to, že pokud mělo původní jméno určitý komický nádech, bavil se tím, že jej nahradil podobně komickým.) Dále trval na opravě větné interpunkce v první části a na "ošetření" mnoha pasáží, ve kterých by chybný pravopis a gramatika čtenáře spíše obtěžovaly než pobavily. V některých případech však chybný pravopis ponechal, takže když na tyto hrubky narazíte, neobviňujte prosím nespravedlivě tiskaře a korektory. Pokud se týká názvu, autor odmítl jakoukoli nabubřelost a nechal jej v této podobě. Též nechtěl, aby bylo zmiňováno jeho pravé jméno. Jeho žena navrhla, že by mohli požádat někoho, kdo se literárně zabývá okultními tématy, o napsání předmluvy. Proti tomu nic nenamítal, ale skromně se domníval, že žádného takového spisovatele nenajdou!

Co se týče samotného pisatele deníku, narodil se v Severní Anglii, jeho otec byl obchodníkem, ale též nadšeným čtenářem. Jeho syn toto nadšení podle všeho zdědil, a již velmi mladý měl literární sklony, které jsou v deníku příčinou některých komických momentů. Často se tajně vplížil do otcovy knihovny a četl knihy, o kterých jeho matka, když mu je brávala, prohlašovala, že "v žádném případě nejsou vhodné pro malé chlapce..." A bezpochyby měla pravdu, přestože, jak už to bývá, důsledky "darebáctví"předčasně vyspělého hocha se nakonec ukázaly velmi zábavné... alespoň podle mne.

V doslovu k deníku se o autorově životě zmiňuji podrobněji.

Cyril Scott Eastbourne, prosinec 1952

Deník

(komentářem v závorkách opatřil autor deníku při přípravě rukopisu k publikaci.)

1. ledna1985 Arnold, můj nejlepší kamarád, řekl, že si bude v novým roce psát deník, a tak jsem řekl, že si ho budu psát taky. Doufám, že ho jednoho dne vydají jako deník pana Pepyse, co ho má táta v knihovně. Když jsem to řekl Mildred (má starší sestra), vsadila se se mnou o dvě deka kyselejch bonbónů, že mě to za týden přestane bavit. Když jsem to ale řekl našim, táta řekl: "To je, hochu, správné, že si chceš psát deník. Ale pamatuj si jedno - když už něco děláš, dělej to pořádné. Takže se snaž psát úhledně, a kdybys nevěděl, jak se něco píše, někoho se zeptej." A máma řekla: "Ano, a nezapomeň, co ti teď otec říkal." Tak jsem musel říct, že nezapomenu, ale byl jsem z toho docela otrávený, protože nikdy nemůžu nic udělat bez toho, aby mě naši poučovali... Mildred je v depresy, protože nám v úterý zase začíná vyučování, a Mildred říká, že je od táty strašné nespravedlivý, že nemůžeme mít tak dlouhý prázdniny jako jsou ve škole. Ale táta řekl, že je proti tak dlouhým prázdninám, a že když děti nemají co dělat, jenom zlobí. Mildred řekla, že je táta starej zlej otrokář. Ten by se zlobil, kdyby to věděl... Už nevím, co bych dál psal.

2. ledna Táta dneska vstal z postele špatnou nohou a stěžoval si na játra, byl nepříjemný na mámu, a říkal, že slanina je přesolená a vejce moc na tvrdo, a tak podobně. Cítil jsem se mizerně a myslel jsem si, že to není spravedlivý, protože to byla vina Susan, a ne mámy, a že táta nemá právo říkat takový věci. Táta byl taky naštvanej, protože se kočka vykakala v domě, a táta řekl, že jestli svoje zvířata nenaučíme lepším způsobům, nebudeme moct žádný mít. Pak byla Mildred drzá a řekla, že to není naše vina, když má kočka průjem. Tak jí máma za to, že byla na otce drzá, dala naučit nazpaměť kolektu. Moc bych si přál, aby si Mildred na tátu takhle nedovolovala. Vždycky poznám, když tátu chytnou játra, protože jsou jeho světla celá začerněná, a ona to musí vědět taky. Ale Mildred nemá smysl domlouvat, vždycky mi jen řekne, abych sklapnul. (Ta záhadná zmínka o "světlech" se vyjasní později).

4. ledna Máma řekla, že v neděli mám do deníku psát jenom o zbožných věcech, o kostele a tak. Ale to můžu klidně vrznout mezi ostatní věci zítra, když budu chtít. Dneska po kostele jsem se zeptal, co je to cizoložit. Táta divně zakroutil očima a řekl: "Co nás ještě čeká!" a máma zrudla a řekla "moc se ptáš," a Janet vyprskla a vyběhla z pokoje, ale my jsme ji slyšeli, jak se smála za dveřma. Pak jsme se začali chichotat já s Mildred, protože tak vyprskla, ale máma se mračila a řekla, že se máme chovat slušně. Ale když jsem se Mildred pak ptal, proč se kolem toho tak nadělalo, řekla, že neví. Musím říct, že se mi to zdálo móc divný! Protože cizoložství patří mezi přikázání a kaplan je čte nahlas v kostele.

5. ledna Máma mě vzala dneska odpoledne k zubaři, aby mi dal do zubu něco, co vypadá jako celofán. Zeptal jsem se ho, jestli ho baví být zubařem a vrtat se lidem v puse, a on řekl, že mu to moc nevadí. Pak jsem řekl: "Ale to musí být pro vás trochu protivný, když někdo zrovna jedl cibuli." A on se zasmál a řekl: "Ano, to potom není moc příjemné." A máma se

uchichtla, ale pak se podívala, jako by si myslela, že jsem měl mlčet, protože jenom chudí lidi jedí cibuli. Když jsme přišli domů, napadlo mě, že bych si mohl z legrace hrát taky na zubaře a vydělat si nějaké drobné. Tak jsem vzal ze staré krabice na sladkosti nějaký celofán a nadělal jsem z něj malý kuličky na zabombování zubů, a dal jsem je do sklenice. Potom jsem řekl Susan (kuchařka), že když jí budou bolet zuby, tak jí je za dvoupenci zabombuju. Ale potom mi Mildred, která řekla, že jsem blbeček, pověděla, že Susan má falešný zuby, který se nemusí spravovat, a to mě zklamalo...

8. ledna Dneska jsem řekl Mildred, že jsem vyhrál sázku a že mi musí dát ty kyselý bonbóny, protože mě ani po týdnu nepřestalo bavit psát deník, jak mi tvrdila. Ale ona mi odpověděla, že mi je dá jenom, když jí ukážu, co jsem napsal. Tak jsem jí řekl, že to není spravedlivý, a že to je moje soukromá věc. Ona mi pak ale deník vytrhla, začla si ho číst, smála se a říkala:"Vždyť ty ani neumíš psát! Mám ti dát bombu do pusy?" "Dej si ji tam sama," řekl jsem vztekle. "Moc si nedovoluj," řekla Mildred, "a abys věděl, spravovat zuby se řekne plombovat, a ne bombovat, ty troubo." Potom na mě udělala dlouhej nos a hodila mi můj krásný deník na hlavu. Moc jsem si přál být o čtyři roky starší, místo toho, aby to bylo naopak, to bych jí to hned natřel, to by viděla... Máma dnes vypadala špatně, vzdychala u večeře a říkala jako obvykle: "Kéž bychom se obešli bez jídla." Když máme studený skopový, příšerný rýžový pudink nebo ty strašlivý paklažány, tak si to přeju taky. Před odpoledním vyučováním jsem se s Mildred zase usmířil a řekl jsem, že jí odpustím ty kyselý bonbóny, když mi slíbí, že už mi nebude číst deník. A ona to slíbila. Ale stejně si ho schovám, aby byl v bezpečí.

16. ledna Dnes jsme zase začínali vyučování Písmem. Mám vždycky radost, když čteme o Ježíšovi a ne o Jehovovi, protože si myslím, že Jehova je hrozný starý pán, ale Ježíše miluju. Dneska to bylo o Ježíšově obřízce, našel jsem si to slovo teď v bibli, protože jsem zapomněl, jak se to řekne. Samozřejmě jsme se museli slečny Griffinové zeptat, co to ta obřízka je, ale ona řekla, že si není úplně jistá, ale myslela, že odříznou kousek kůže dítěti z čela a tak ho označí. Mildred řekla, že to muselo bolet jako blázen, a zeptala se, jestli tomu dítěti dali chlorofór, a slečna Griffinová celá ztuhla, a řekla, že ne. (Tímto nepěkným označením jednání slečny Griffinové jsem chtěl primitivně vyjádřit, že se napřímila a zvážněla.) Pak mě napadlo, že se jí zeptám na cizoložství, když mi to neřekla máma, ale ona se jen začervenala a řekla, že to pochopíme, až vyrosteme, a potom se vysmrkala. "Dobrá, tak byste nám aspoň mohla říct tohle," řekla Mildred, "cizoložila jste někdy vy?" "Dobrý bože! Jistěže ne, drahá," řekla ona, a zrudla jako krocan. "Tak si teda myslím, že byste nám mohla říct, co to znamená," řekla Mildred, "protože jestli ne, tak se mrknem do slovníku." "Zakazuji vám se tam dívat," řekla slečna Griffinová. "Když to tedy musíte vědět, řeknu vám to raději sama. Cizoložství se říká tomu, když je muž tak zkažený, že si chce vzít ženu, která už je vdaná.""To je všechno?", řekla Mildred, "tak proč jste nám to neřekla dřív?" "Onehdy vám nevadilo vyprávět nám o Kainovi a Ábelovi," řekl jsem, "a to by přitom byl mnohem větší hřích, kdybych zabil Mildred, než kdybych si chtěl vzít tetu Maude, která je vdaná za strýčka Johna." Nikdo se nežení se svou tetou," řekla slečna Griffinová, a začla zase tuhnout. Slečna Griffmová vždycky tuhne, když se zlobí. (Chudák neprovdaná slečna, zakřiknutá, beze špetky smyslu pro humor! Její pokusy vyhnout se ošemetnému tématu, do kterého jsme ji vlákali, vedly nakonec ještě k ošemetnějšímu.) Když slečna Griffinová odešla, Mildred byla neposlušná a šla rovnou ke slovníku, aby se podívala na to cizoložství, ale ničemu z toho nerozuměla, ani já...

18. ledna U snídaně jsem mámu poprosil, jestli by mi nekoupila jako dárek k narozeninám krabičku se zámkem, kterou jsem viděl v hračkářství: Když máma chtěla vědět, na co ji chci, řekl jsem, že na schování deníku. Trochu se tomu zasmála, ale řekla, že dobře, že ji dostanu, když budu hodný kluk... Dnes odpoledne byla máma doma a přišlo asi padesát starých paní (velmi přehnané), a v salónu to pak příšerně hlučelo jako v Babylóně. Uprostřed toho vyšla máma do haly a byla hrozně rudá, protože ona vždycky zrudne, když je někde moc lidí, a zakřičela na nás, abychom sešli dolů pozdravit starou paní Bennettovou. (Ne že by na nás matka někdy křičela, ona na nás prostě zavolala.) Potom, co jsme teda pozdravili paní Bennettovou a všechny ty ostatní, a já se začal cítit hrozně, máma řekla: "Tak, a teď můžete běžet." A tím to skončilo. Potom když máma přišla nahoru do dětskýho pokoje, tak jsem se jí zeptal, kdo byla ta babka, co měla obočí jako náš táta knír, a ona řekla: "Kde jsi tohle pochytil?" Tak jsem jí pověděl, že Hobbs (zahradník), takhle vždycky lidem říká, a ona řekla, že to je velmi hrubé, a že už mě nikdy nechce slyšet takhle mluvit. Ale já si to klidně můžu napsat ve svým deníku, protože nevím, proč bych nemohl.

20. ledna Dneska jsme šli na hodinu tance, a já jsem se zase zamiloval. Jmenuje se Florrie, a má moc milý obličej a světlemodré oči a Mildred říkala, že je jí šestnáct. Moc rád bych ji viděl, jak pláče. Dneska mně ani nevadí, že budu muset jít spát, budu pak moct na ni myslet a představovat si, že pláče a já jí utěšuju a říkám, aby neplakala... (Asi od svých čtyř let jsem se neustále zamilovával do dívek, které byly mnohem starší než já, a vždycky jsem si je představoval nešťastné a mou maličkost v roli utěšitele. Někdy jsem se zamiloval jen kvůli tomu, že jsem viděl dívku nebo mladou ženu v slzách. Něžné city ve mně však nikdy nevzbuzovaly holčičky mého věku.)

22. ledna Dneska má Mildred narozeniny, a tak jí táta s mámou dali sváteční hru, která se jmenuje Poutníkova cesta, a já jsem jí dal krabičku s barvami, kterou zaplatila máma. Máma řekla, že jsme teď už tak velcí, že chce, abychom jim přestali říkat táto a mámo, a že máme své rodiče nazývat matka a otec nebo maminka a tatínek, protože máma a táta říkají jen hloupí lidé a malé děti... Nemusíme dneska na vyučování a byli k nám pozvaní na svačinu Arnold, Ethel a Henry. Máma nemůže přijít, protože musí prodávat věci na dobročinným bazaru, ale Susan a Janet mají dovoleno s námi hrát v dětským pokoji hry a paní Prettymanová, které táta vždycky říká ta Jakjensejmenuje, bude uvádět hosty.

30. ledna Dneska se stavil pan Wilcox a přišel nahoru do dětského pokoje a donesl mi krásný vláček, co jezdí po kolejích. Pana Wilcoxe mám moc rád. Když přijde, tak je vždycky legrace, hrává mi na piano, a to se mi líbí ze všeho nejvíc. Až vyrostu, tak chci být varhaníkem. Máma ho pozvala v neděli na oběd, protože jeho kuchařka je nemocná a nikdo by mu neuvařil pořádné sváteční jídlo, tak myslím budeme mít kuře a chlebovou omáčku, a on si určitě rád trochu zažertuje. (Měl bych se zmínit, že ctihodný pan Stanley Wilcox byl administrátorem v kostele, kam chodili moji rodiče.) Řekl jsem panu Wilcoxovi, že si vedu deník, a on řekl, že si ho taky vedl, a že když ho něco napadlo, tak si to poznamenal. Říkal, že do deníku nepsal každý den, protože by bylo hloupé psát takové věci jako vstal jsem, ke snídani jsem měl slaninu, šel jsem spát, umyl jsem si ruce a tak dále. A tak jsem řekl, že si taky myslím, že by to bylo hloupé, a že by to bylo na nic. A on vypadal docela potěšeně a řekl: "Jsem moc rád, že se mnou souhlasíš." Asi to je špatné, ale já jsem mu neřekl, že jsem si tam některé takové hloupé věci psal, ale právě jsem je přeškrtal, tak už je to dobrý. Tommy dneska zase udělal doma hovínko, a když přišel tatínek, tak jsem ho slyšel říkat "Fuj! Tady už přestává legrace, musíme se té kočky zbavit." Je mi hrozně, protože jestli kocourka dají pryč, tak mi to zlomí srdce, jak se to stalo paní Buddleové, když umřel pan Buddle, říkala to mamince.

1. února Dnes byl strašný den. Šel jsem s maminkou a Mildred do kostela a hráli "pochod mrtvých v Saulu" a zpívali "tiše blahoslavení jsou zemřelí", protože starý pan Thomas náhle zemřel, a já jsem tak hrozně plakal, že maminka řekla Mildred, aby mě vyvedla ven. Mildred byla hrozně naštvaná, když jsme byli venku, protože letí na pana Ameryho (kaplan) a chce na něj celou dobu koukat, když má noční košili, i když maminka říkala, že to není noční košile, ale že se tomu říká raketa (rocheta). Maminka potom říkala, že kdyby to o panu Thomasovi byla věděla, že by mě nechala doma, protože ví, že je to "pro mé city příliš" ... Pan Wilcox přišel na nedělní oběd a tatínek dal každému kuře s chlebovou omáčkou a potom jsme měli zázvorový pudink. Ale já jsem pudink ani nesnědl, protože se stalo něco příšerného. Pan Wilcox řekl tatínkovi: "No ne, Mildred se stále víc podobá své mamince, nemyslíte?" A potom, dřív než kdokoli mohl něco říct, Mildred, která měla zrovna hroznou náladu a pořád měla poznámky, řekla drze: "Předpokládám, že až budu velká jako maminka, že si mě budete chtít vzít?" "No jistě," řekl pan Wilcox. "Tuším, že je to proto, že si vlastně chcete vzít maminku," řekla Mildred ještě drzeji. "No jistě," řekl znova pan Wilcox, a já jsem viděl, jak na tatínka mrknul. Potom Mildred řekla: "Ách, hříšný muži, tak to jste spáchal cizoložství." Potom se spustil strašlivý kravál, a maminka byla rudá jako náš vlněný přehoz a vykázala Mildred z pokoje, a otec říkal něco francouzsky, a já jsem brečel a říkal jsem, že to nebyla její vina, protože slečna Griffinová nám v náboženství říkala, že když si pán chce vzít paní, která už je vdaná, tak se tomu říká páchat cizoložství. Pak se otec zašklebil a řekl: "No zrovna toto-!" a pan Wilcox mě poplácal po zádech a řekl: "To nic, mladý muži, svět je někdy zvláštní," a dal mi dvoupenci na sladkosti. Ale bylo to stejně hrozný a já bych si moc přál, aby Mildred byla hodnější, protože nesnáším hádky. Myslím, že tatínkovi je to teďka líto, protože si s náma zahrál po svačině v salónu Poutníkovu cestu jako o velkém svátku.

2. února Tu noc jsem zase viděl Ježíše. Stál u mé postele a usmíval se na mě. Jeho světla byla moc krásná, celá zlatá a růžová a modrá a zelená a žlutá jako duha, kterou jsme onehda viděli z okna. Díval se, jakoby mě chtěl utěšit po tom hrozném dnu, co jsem měl za sebou. Má překrásné modré oči a dlouhé hnědé vlasy a já jsem se cítil moc šťastný. To je potřetí, co jsem ho viděl, ale přál bych si, aby chodil častěji. (Od dětství, alespoň od doby, kam sahají mé vzpomínky, jsem jasnovidný, vidím nehmotné bytosti a lidskou auru, o které zde mluvím jako o " světlech" . Nicméně jsem o jasnovidectví nikdy neslyšel a představoval jsem si, že je to přirozená schopnost, kterou vládne každý jako běžnými pěti smysly. Že by to mohl být "šestý smysl", mě nikdy nenapadlo, a jak má naprostá neznalost v této oblasti, tak i samotná moje schopnost mi připravily mnoho těžkostí, jak z deníku vyplývá. Kdykoli jsem se během svého raného dětství zmínil, že jsem "viděl věci" , byla ta situace přijímána ze strany rodičů s laskavou shovívavostí a připisována mé dětské představivosti. Později však tento přístup nahradily velmi nepříjemné reakce.) Dnešní vyučování se mi vůbec nelíbilo. Slečna Griffinová byla celou dobu v depresy a její světla vypadala hůř než kdykoli jindy, skoro jako bradfordská mlha. Věděl jsem, co se dělo. Máma jí hrozně vynadala kvůli tomu cizoložství. Protože když dnes ráno přišla, vyklonil jsem se přes zábradlí a uviděl jsem maminku, jak vyšla z knihovny a řekla jí, že s ní chce mluvit. Tak šla dovnitř a mluvily spolu hrozně dlouho primátně, jak říká tatínek - mě se to líbí, zní to docela sprostě. Když šla potom nahoru, měla úplně rudý oči a sotva nám kývla na pozdrav. Celé vyučování se mračila, dokud se jí Mildred nezeptala, proč má tu depresy, i když to samozřejmě celou dobu věděla. Ona pak začala brečet a říkala, že se k ní takhle zle za celý život nikdo nechoval a řekla Mildred, že je malá zlá klepna. Cítil jsem se hrozně, protože je mi nepříjemný, když brečí starý ženský. (Poněkud nepěkná poznámka, neboť slečně Griffinové nebylo víc než třicet osm.) Bylo to všechno velmi tragycké, jak o všem říká paní Buddleová.

3. února Dneska jsem se maminky u oběda ptal, jestli často vídá Ježíše, protože jsem ho viděl u postele na své narozeniny. A Mildred se uchichtla a Janet, která podávala brambory, taky. Rád bych věděl proč? A taky proč mi maminka neodpověděla, a jenom řekla, že si je jistá, že Ježíš by nechtěl chodit za malými kluky, kteří nedávají pozor v kostele a všude se rozhlížejí a nemyslí na to, co se říká. Nechápu, proč mi maminka nevěří, když jí tyhle věci říkám. Vždycky mi věřila. Mildred řekla, že jsem cvok, ale maminka mě nazvala nějakým dlouhým slovem, když mluvila s panem Wilcoxem, který si ale nepamatuju. Dnes večer se tatínek zase zpozdil (v práci) a já jsem měl velký strach, že ho mohl někdo přejet nebo zavraždit. Mildred mi řekla, abych nebyl hloupý, ale já jsem se šel stejně modlit k Bohu, aby ho přivedl v pořádku domů, a byl jsem strašně rád, když jsem ho slyšel vejít a poklepávat na barometr v předsíni. (Tento strach, že by se něco mohlo stát mým rodičům, byl něčím, co velmi často mučilo mou příliš obrazotvornou mysl. Na vině bylo především služebnictvo. Když rozebírali senzační zprávy z novin, vyžívali se v takovém líčení neštěstí a vražd před "námi dětmi", aby nám z toho naskakovala husí kůže, tak, jako bezpochyby naskakovala jim. Ale zatímco oni se těmi senzacemi bavili, ve mně to vytvářelo úzkost, které jsem se zbavil až po letech.)

4. února Dnes ráno po vyučování, když maminka odešla, jsem si zalezl do knihovny a četl si trochu v tatínkově deníku, ale hodně jsem toho přeskakoval, dokud jsem nenarazil na zajímavý části. V jednom úryvku bylo napsáno, že služka uklouzla a vykoukly jí kozy. (Na tuto pasáž jsem narazil rádoby náhodou. Protože otec si nikdy deník nevedl, myslel jsem zřejmě nějaký deník z jeho knihovny.) Ale protože jsem nevěděl, co to slovo znamená, hledal jsem to ve slovníku a tam bylo, že jsou to ňadra, což mě zmátlo ještě víc. Když jsem se zeptal Mildred, co jsou to kozy, řekla, že jsem sám kozel, když to nevím, a že jsme je přece krmili u řeky. Ale to se mi celé nějak nezdálo, tak jsem se zeptal slečny Griffinové, co jsou to ňadra, a ona řekla, že o nich nikdy neslyšela, což je celé velmi podivné. (Jediné označení, které jsme pro tuto část těla znali, bylo poprsí, proto ta naivita.) Naši jsou dneska pozvaní na faru, a my s Mildred jsme tam pozvaní na sobotu, protože má Henry narozeniny. Jsem zvědavý jestli budeme hrát na schovku... Maminka mi po obědě dlouho domlouvala, říkala, že se nikdy nenaučím pořádku. A taky říkala, že už otce nebaví mi pořád říkat, abych nechodil pozdě na snídani, a že jestli se to ještě stane, tak budu přísně potrestán. No a co!

5. února U snídaně jsem se našich zeptal, jak se jim líbilo na faře, a máma řekla: "Opravdu moc, děkujeme," a že se na mě ptal pan vikář, což je podle ní od něj velmi laskavé. (Pan vikář byl impozantní duchovní s černým knírem a velikým břichem, který vedl velmi zdlouhavá kázání v dramatickém duchu.) Mildred řekla mamince, že Janet říkala, že si myslí, že je pan vikář dost namyšlenej, a tatínek se uchechtl, ale maminka se rozzlobila a řekla Janet, že nemá co vykládat takové věci, a že Mildred to nemá co opakovat... Susan (kuchařka) měla dneska večer strašně červený nos, když jsem šel do kuchyně, a dělala pořád hrozně neslušný zvuky, ne ty úplně neslušný, ale ty jiný. Janet potom povídala Mildred, že se tomu říká říhání. Ale když jsme šli pak do knihovny přivítat otce doma z kanceláře a Mildred se zeptala, proč kuchařka tolik říhá, maminka se rozčílila a řekla: "Tuším, že jsi to příšerné slovo chytla od služebnictva. Ať už tě nikdy neslyším ho vyslovit, nebo ti budu muset zakázat chodit do kuchyně." "Dobře, a jak tomu teda říkáš ty?" zeptala se Mildred. "O takových věcech se vůbec nezmiňuji," řekla maminka, "nikdy se o nich ve společnosti nemluví." "Proč ne?" zeptal jsem se. "Proto!" řekla máma.

A tatínek se legračně zašklebil a řekl: "Myslím, že si teď musím jít nahoru umýt ruce."

Dneska odpoledne jsme šli na hodinu tance a já jsem zase viděl svoji lásku. Moc bych chtěl být starší a vidět, jak pláče. Každej večer před spaním si představuju, že pláče a pak usnu. Mildred říká, že jsem blbeček, když ji miluju, protože prý nosí hrozný šaty a má nohy jako sloupy. Tak jsem jí to pěkně oplatil a řekl jsem jí, že ona je blbeček, protože miluje našeho kaplana, kterej má obličej jako kůň. Ona mi řekla, že jsem lhář a že ho nemiluje - ale já dobře vím, jak to je. Potom jsem se jí omluvil a poprosil jsem jí, aby mi pomohla s počtama, ale ona řekla, že nemůže, protože chce jít na tuoletu. Říká, že nebyla šest dní, protože nesnáší tu hnusnou medycínu, kterou nás maminka nutí brát, a tak dělá, že ji nepotřebuje. Je mi jasný, že by máma byla pěkně naštvaná, kdyby to věděla, a kdyby věděla i o mně. (Myslím, že Buckle někde ve své Historii tvrdí, že se dá povaha národa vystopovat z jeho jídelníčku. Jestli to platí, mohl připojit pár trefných poznámek na viktoriánce a jejich píci. Všichni členové naší domácnosti trpěli zácpou, s výjimkou kočky a papouška. Následkem toho jsme já s matkou prožívali časté záchvaty deprese, otec si stále stěžoval na játra a zažívání, kuchařka byla postižená těžkou dyspepsií - i když u ní existovaly i jiné příčiny - zatímco pokojská trpěla nanejvýš trapnou plynatostí. Má nezkrotná sestřička na tom v té době byla nejlíp, ale trápení na ni čekalo později, kdy se z ní stala nervní žena s křehkým zdravím.)

19. února V noci jsem se cítil tak zle, že jsem ani do deníku nepsal. Když jsme se s Mildred vrátili od Arnolda, kam jsme byli pozvaní na svačinu, šli jsme za maminkou do salónu a já jsem uviděl strýčka Willieho, jak sedí v tátově křesle a usmívá se na nás. A v tom přišel tatínek z kanceláře, každého políbil a chtěl si sednout, když jsem zakřičel: "Nesedej si tam, v tom křesle sedí strýček Willie!" A maminka se zatvářila hrozně divně a řekla: "Já skutečně nevím, co si s tím dítětem počneme," a tatínek se moc mrzutě zeptal: "Co to, hochu, prosím tě říkáš? Tvůj strýček Willie je přece už dva roky po smrti." Potom řekl Mildred, aby mě ihned odvedla nahoru. Když jsme byli v pokojíku, zeptal jsem se, jestli ona strýčka Willieho viděla a ona řekla: "Jistě že ne, ty lháři ulhaná." Vůbec jsem tomu nerozuměl a bylo mi strašně. Když jsem byl v posteli, přišla mě maminka pohladit, jak to vždycky dělá, a řekla, že si se mnou chce moc vážně promluvit. Tak si sedla a říkala, že zlobiví malí kluci, kteří říkají takové děsivé bezbožné historky, jako je ta o ubohém strýčkovi Williem, se nikdy nedostanou do nebe, a že musím slíbit, že už nikdy, ale nikdy nic takového nebudu říkat. Potom jsem začal plakat a říkal jsem, že to nebyla žádná historka, a že jsem strýčka Willieho opravdu viděl, a že by bylo bezbožné, kdybych říkal, že ne. Pak se na mě dlouho dívala a neříkala ani slovo, pak vzdychla a řekla: "No jak myslíš," a šla pryč a nepohladila mě na dobrou noc. Bylo mně to strašně líto a plakal jsem ještě víc a chtěl jsem umřít. Když jsem si utíral oči do pyžama až bylo celé mokré, najednou jsem uviděl Ježíše, jak stojí u mé postele a září jako zapadající sluníčko. Moc mile se usmíval a zdálo se, že říká: "Odpusť jim, neboť nevědí, co činí." Potom jsem ho myslím slyšel zašeptat "Pokoj s tebou," a já se cítil zase šťastný a brzo jsem usnul. Ale dneska na mě maminka vůbec nemluvila a vypadalo to, že už mě nemá ráda. Kdybych tak věděl proč. Ale snažím se nebrat si to tak, protože vím, že Ježíš mě miluje a nezlobí se na mě.

21. února

Henry přišel na čaj a hráli jsme betla. Myslím, že maminka má Henryho ze všech mých kamarádů nejradši, protože pan vikář je jeho tatínek. Když zazvoní a Janet mu jde otevřít, maminka přijde skoro vždycky do haly a slyším, jak tak nějak švitoří a říká "Jak se daří tvému otci, a co maminka a sourozenci, jsou v pořádku?" A když Henry odejde nahoru, objeví se v pokojíku a říká: "Copak nám Henry poví?" A když řekne něco o vikáři, chce o tom maminka slyšet všechno, protože Mildred říká, že maminka si potrpí na skandály. To slovo má od Ethel a ta ho slyšela u svýho táty. Ale nevěřím, že ví, co to znamená, protože když jsem se jí na to zeptal, byla drzá a odsekla mi, abych se šel zeptat svý babičky. Tak jsem si to našel ve slovníku, a tam stálo "když věc nebo osoba způsobí veřejné pohoršení či někdo léčkou pošpiní něčí čest." Zdálo se mi to trochu divný, tak jsem hledal to špinění léčkou, a tam bylo, že je to "zařízení na chytání zvířat, například past na myši" a spousta jiných věcí. Ale když jsem se Mildred ptal, co má past na myši společnýho s vikářem, řekla: "Copak nevíš, že vikáři se říká taky pastor, protože má všude nastražené pasti, ty hloupej?" A pak na mě udělala dlouhej nos a smála se. Moc bych si přál, aby Mildred nebyla taková protiva.

1. března Dnes jsme šli do kostela a moc krásně hráli na varhany. Přál bych si, aby v kostele hrála jenom hudba a nebylo to smutný kázání, ze kterýho se mi chce vždycky brečet. Tatínek v neděli ráno do kostela moc nechodí, protože když je hezky, tak rád chodí na procházku, a když prší, tak si rád čte v pracovně. Když se maminka s námi dětmi vrátí, povídá mu u nedělního oběda všechno o tom, kdo v kostele byl a kdo ne, a že by ráda věděla proč, a tak podobně. Mildred říká, že dospělí se někdy baví o hloupostech. Ale dneska to bylo něco jinýho, protože ta veliká tlustá paní Aldridgeová při modlitbách omdlela a muselo ji vynášet snad tucet pánů. Bylo mi zle, jako vždycky, když někdo onemocní, a měl jsem zas ten pocit, jako bych měl něco v břiše. Když maminka řekla tatínkovi všechno o nešťastné paní Aldridgeové, zeptal jsem se jí, proč světla (aura) té paní často zmodrají, když je v kostele. A co myslíte, že řekla? Řekla tatínkovi: "Začínám si dělat starosti, jestli ten chlapec nemá něco s očima." "Možná spíš s játry," řekl tatínek. Proč mi maminka neodpoví, když se jí na něco zeptám?" Rád bych věděl, proč je okolo tatínkovy hlavy tolik žluto jak od pampelišek a u maminky jen modro, i když někdy, když mě pevně objímá, tak jí světla zrůžoví. A taky bych rád věděl, proč jsou světla Mildred jako kaše ze zkaženýho žloutku. Já jsem jí to taky řekl, ale ona řekla "Mlč, jsi padlej na hlavu." Samozřejmě si zase dělala legraci. Mildred mě někdy opravdu štve, a hrozně rád bych ji praštil. Kdykoli se jí zeptám, jaký světla mám já, řekne "Nemluv nesmysly, žádný světla nemáš." Ale já vím, že lže, protože když jsem se ptal jednou Janet, říkala, že je mám pestrobarevný jako má pírka ten krásný vycpaný ptáček v tatínkově prosklené skříňce. (Není třeba dodávat, že jsem netušil, že si ze mne Janet dělá legraci. Ovšem to, že jsem ji bral vážně nebylo zcela nelogické, neboť jsem ještě nevěděl, že má schopnost vidět lidskou auru patřila mezi nadpřirozené. Ostatně stejně tak tam patří schopnost skládat hudbu či hrát na housle jako Kreisler, a snad jen ignorant by takové nadání považoval za patologické. Ne že bych pokládal své skromné nadání za geniální - to ani zdaleka ne).

2. března Dnes ráno jsem nemusel do vyučování, protože mě maminka vzala do města, aby se mi podívali na oči. Legrační malý pán v černém mě nechal sledovat velkou tabuli plnou písmenek a potom vytáhl takový sklíčka, skrz který jsem se musel koukat. Když už jsem to dělal hrozně dlouho, slyšel jsem, jak říká mamince: "Není třeba si dělat starosti, madam, ten malý gentleman má výborný zrak." Pak jsme šli a dali jsme si oběd v restauraci, kam přišla teta Flo, a potom jsme jeli vlakem domů. Moc rád jezdím vlakem, ale opravdu bych si přál, aby ta lakomotiva nedělala ten strašný zvuk (houkání), to vždycky úplně nadskočím... Papoušek se naučil dělat ty Susaniny sprosté zvuky. Pollyho miluju.

6. března

Dnes se na mě přišel podívat další doktor a dával mi spoustu divných otázek. Měl kníry a vousy, které mu trčely všude kolem, a velký tlustý brejle, ve kterých vypadal jako sova z mé obrázkové knížky. Chtěl vědět, jestli slyším zvuky, když v pokoji nikdo není. A tak jsem řekl, že někdy slyším hlas

maminky, jak křičí v kuchyni na služebné, a on se smál a říkal, že tohle nemyslel.Tak nevím, co myslel. Ale byl moc hodný a měl hezká světla, i když ani z poloviny tak krásná jako má Ježíš. Zeptal jsem se, jestli budu muset jíst ty hrozný léky, jaký mi dává doktor Bolton, a on řekl, že ne, a že mi dá takové malé pylulky, které chutnají jako sladkosti. Byl mi kvůli tomu moc simpatycký a měl jsem velkou radost. Potom odešel za maminkou, slyšel jsem je jít do knihovny, zavřeli pak dveře a zůstali tam dlouhou dobu. (Když zmatení rodiče neuspěli u oftalmologa, zavolali jiného lékaře - myslím, že to byl homeopat - s nadějí, že zjistí, zda jsem skutečně nenapravitelný malý lhář či zda aspiruji na pobyt v blázinci. Kdyby se jen tehdy matka byla seznámila se spiritualismem - který až do své smrti považovala za ďábelský - či kdyby byla věděla něco o principu jasnovidectví, mohla dojít k závěru, že její malý syn není ani blázen ani náchylnější ke lhaní než ostatní malí chlapci narození v této nadmíru pokrytecké době. Každopádně vše se uzavřelo tím, že mi nový lékař doporučil naprostou změnu prostředí; a prosadil vodoléčbu u moře. Není třeba říkat, že mne to z jasnovidectví nevyléčilo.)

9. března Ach jo, Mildred mi dneska řekla, že Susan musí odejít, a že se s ní budu muset rozloučit, a já vím, že budu brečet a cítit se hrozně. Když jsem se ptal Mildred, proč musí jít, Mildred řekla, že jí pověděla Janet, že se chovala neslušně, a to bylo všechno, co prozradila. Ale Mildred moc a moc prosila, aby jí to pověděla, a tak jí řekla, že Susan přišla včera večer, když měla volno, hrozně pozdě, a když naši přicházeli z večírku, kam byli pozvaní, přistihli ji, jak čurá na záhoně uprostřed těch krásných krokusů. Tatínek se hrozně rozčílil, ale ona byla drzá a sprostě nadávala a pak se vyzvracela přímo před maminkou na pěšinu. Mildred říkala, že jí Janet pověděla, že je ráda, že jde Susan pryč, protože nasává, a že už to nechce dál snášet. Proto asi dělala ty neslušný zvuky. No a já jsem chtěl samozřejmě vědět, co znamená nasávat, a Mildred říkala, že to je když lidi pijou moc piva a džiňu a tak a opijou se. A tak jsem řekl: "Co když půjdu a hezky Susan poprosím, aby už nenasávala, myslíš, že ji tu naši nechají?" A Mildred řekla "Panenko skákavá! To radši nedělej, protože o tom nemáme nic vědět, a jestli něco vykecáš, tak bude pěknej kravál. Janet mi to řekla jako velký tajemství." Takže jsem dneska večer moc nešťastný, protože mám starou Susan hrozně rád, protože na mě vždycky byla hodná, i když musím říct, že jí občas bylo cejtit z pusy. Až půjde, tak se asi schovám na záchod, abych se s ní nemusel loučit.

19. března Dnes k nám přišli na večeři tři duchovní, milý pan Wilcox, pan Amery, to je Mildredin miláček, a pan Finch, který má na holé hlavě přilepený tři vlasy, nosí licousy a mluví tak směšně, že jsem si ucvrnkl do trenýrek, jak jsem se snažil nevyprsknout smíchy. Mluvil hlasitě jakoby četl kázání v kostele, a než něco řekl, tak vždycky udělal "éé" , a kdykoli promluvil, tak oslovil maminku drahá dámo. Když se ho zeptala "Mohu vám vnutit ještě kousíček skopového?" , odpověděl, "Ne, děkuji, drahá dámo," a Mildred vyprskla a pan Wilcox na mě mrkl. Maminka se snažila, aby se sama nerozesmála. Při pudinku jsem se zeptal pana Ameryho, proč duchovní vždycky chodí v černém, když je to taková ošklivá barva? A Mildred se na mě zamračila, protože pana Ameryho miluje, a myslela, že jsem to neměl říkat. Ale ostatní se smáli a maminka řekla "malí chlapci mají být vidět a ne slyšet," jak často říkává, což mně vadí. Ale stejně bych rád věděl, proč duchovní chodí pořád v černém, protože černou jsem zatím vždycky viděl kolem lidí, kteří se mi moc nelíbili. (I když jsem viděl z lidí vyzařovat aury, byl jsem v té době příliš nezkušený, abych věděl, co která barva znamená.)

23. března

Představte si, naši mi dovolili jít si s Janet včera večer poslechnout pana Wilcoxe. Kázal o modlení. Janet říkala, že má kostel pana Wilcoxe raději než náš, a že si myslí, že káže líp než vikář. Mě se kostel pana Wilcoxe taky líbí víc, i když náš je větší a nazdobený. Když jsme přišli domů, zeptal jsem se maminky, jestli se chodí vždycky modlit do komory, a ona se podívala moc překvapeně a řekla: "Samozřejmě, že ne, co tě to napadlo?" Tak jsem jí pověděl, že pan Wilcox ve svým kázání četl, že Ježíš říkal, že když se modlíme, měli bychom se odebrat do svých komor. Pak jsem viděl tatínka, jak se třese (smíchy) za knihou, ale potom mi řekl, že ve starších dobách se komora říkalo menšímu pokoji, a ne spižírně. No a já jsem se zeptal "Ale když nám Ježíš říká, abychom se chodili modlit sami do svých pokojíčků, proč se chodíme modlit do kostela, kde jsou hromady lidí?" A tatínek se podíval na maminku a řekl "Helemese, už tu máš zase malého rejpálka." Ale maminka řekla, že tomu porozumím v budoucnu, až vyrostu. Musím říct, že to je teda pěkně protivný.

26. března Celý den se cítím hrozně mizerně a chce se mi pořád jenom plakat. Maminka se tváří ustaraně a ptá se co se děje. A já jsem jí jenom dokázal říct "Nevím, ale pořád musím myslet na to, až budete muset ty, tatínek, Janet, kocourek a papoušek umřít, a nevím, co si počnu." (1) Dneska už nemůžu nic psát.

23. dubna Už třetí týden ležím v posteli. Museli ke mně zavolat doktora Boltona, který teď za mnou chodí každý den. Říká, že mám žloutenku, ale že už jsem na tom líp, tak sedím v posteli a píšu to tužkou, ale přepíšu to ingoustem, až se zase uzdravím. Pan Wilcox mě přišel třikrát navštívit a přinesl mi moc dobrý hrozny, a jednou přišel pan vikář a donesl mi knížku s obrázky Ježíše. Ale když Ježíše vidím, tak vypadá mnohem krásněji než na těch obrázcích. Susan odešla, když jsem byl nemocný, tak jsem se s ní nemusel loučit, což se mi ulevilo. Jsem už unavený, tak toho musím nechat.

25. dubna Přišel ke mně na odpoledne Arnold a hráli jsme u mě na posteli prší. Zeptal jsem se ho na jeho deník, ale on řekl, že už si ho dávno přestal vést, protože byl z toho psaní celej zpocenej. Tak jsem si myslel, že bych mu měl říct, že jednou, když jsem to slovo řekl, tak mi maminka řekla, že se potí jen obyčejní lidé, ale gentlemanům je jen horko. Ale Arnold řekl, že už často viděl, jak se jeho otec otírá a říká "Potím se jako prase," a protože jeho otec je gentleman, tak myslím, že se maminka musela splést.

27. dubna Dozvěděl jsem se, kam pojedeme, až se uzdravím. Maminka říkala, že jsme měli jet už dřív, kdybych na tom nebyl tak špatně. Jedeme do Birkdale, kde jsou lázně. Když jsem se ptal maminky, co to ty lázně jsou, říkala, že je to takový velký hotel, kde mají lidi kolem sebe všude vodu, aby se uzdravili. Mildred bude bydlet u tety Jane v Ormskirku a tatínek pojede do svého klubu v Leedsu a bude jezdit do Birkdale na neděli, a já nebudu muset mít dlouhou dobu žádný vyučování, což je skvělý. (Později jsem se dozvěděl, že ten homeopat - pokud to byl homeopat - prohlásil, že mám příliš vyvinutý mozek na úkor nervů a fyzické kondice, a byly mi doporučeny prodloužené prázdniny. Pravdou je, že jsem byl na svůj věk mrňavé stvoření, ale přestože jsem měl velikou zálibu hloubat nad knihami, nezdá se mi, že bych byl výjimečně inteligentním dítětem.)

Mildred si myslí, že je to pěkná otrava, že musí k tetě Jane, a říká, že to je příšerná smůla, protože ze všech tet je teta Jane ta nejhroznější. Tatínek jí řekl u snídaně, že se v jejím domě bude muset hledět vzorně chovat. "To tedy ano," řekla maminka, "a dávej si dobrý pozor, jinak se o tom dozvím." Ale Mildred jenom ohrnula nos a nic neřekla. Musím přiznat, že tetu Jane taky nemám moc rád, má takový zašpiněný světla (temná aura) a pořád je taková zmražená.

29. dubna Dnes jsme sem přijeli. Hrozně moc jsem plakal, když jsem se loučil s tatínkem a Janet, ale hned jak jsme odjeli, mi bylo lip. Ve vlaku se mi moc líbilo, dokud se mi nezačalo chtít čurat. (Nebyly zde žádné průchozí vozy). Bylo hezké dívat se z oken na krávy a ovce na loukách a na rozkvetlé stromy. Ale nemám rád tunely, protože se oknem dostane dovnitř černý kouř a hrozně smrdí, a já se stydím, protože si myslím, že si lidi říkají, že jsem to byl já. Naproti nám seděla stařenka, která měla krásná světla, celá růžová a modrá, a já jsem si s ní chtěl povídat, ale myslel jsem si, že by se maminka zlobila, protože to byla jenom obyčejná paní. (Soudě podle její aury však rozhodně ne obyčejná duše.) Ale občas jsme se na sebe usmáli, když se maminka nedívala. (V této situaci jsem byl pravděpodobně k matce dost nespravedlivý. Přestože byla jako většina viktoriánů dost žalostně třídně uvědomělá, rozhodně jí nechybělo laskavé srdce, a stěží by protestovala proti tomu, abych si při cestě vlakem s chudou stařenkou vyměnil pár zdvořilých otázek.) Když jsme přijeli do Southportu, vyzvedl nás na nádraží omnyvůz a zavezl nás k lázním (do Birkdale). Mildred vyzvedla v Southportu teta Jane, aby nemusela do Ormskirku sama vlakem. Když jsem se s Mildred loučil, tak jsem nebrečel, protože není dospělá. Mě vždycky rozpláčou jenom dospělí, jako Janet, naši a pan Wilcox, i když jsem skoro brečel, když jsem se loučil s kocourkem a papouškem.

30. dubna Nikdy předtím jsem nebydlel v tak velkém domě a nejedl s tolika lidmi, kteří mluví všichni najednou a dělají ještě větší rámus než maminka, když ji to doma chytne. Místo služebných jako je Janet tady nosí věci páni, oblečení jako tatínek, když je pozvaný na velký večírek. Ale jsou tu i služebné jako Janet, které stelou postele a uklízejí, a říká se jim pokojské. Moje se jmenuje Sarah a má na tváři hnědou tečku a z ní rostou tři chlupy. Maminka říkala, že to je mateřské znaménko, a že se o tom nesmím Sarah zmiňovat, a že je Velšanka. Zeptal jsem se maminky, jestli všichni Velšani mají znamínka, a ona říkala, že ne, ale že hodně Velšanek dělá služebné. Říkala, že ti pánové, co nosí věci ke stolu, jsou číšníci. Tak jsem se ptal, jestli se jim tak říká proto, že jsou tak hezky učesaní, ale ona řekla, že se jim tak říká podle číše, což je prý sklenice. Ale když jsem se ptal, proč nosí frak a náprsenku jako tatínek, když jde na slavnost, tak nevěděla. Maminka mi koupila nějaký nový nátělníky a spodky, který mě tak příšerně koušou, že bych brečel a chce se mi pořád škrábat. Nesnáším být malý kluk. Jsem si jistej, že dospělý nikdo nenutí nosit oblečení, které nechtějí.

4. května Dnes jsem byl v turecký lázni a potil jsem se jako prase. Byla tam spousta starých pánů, seděli kolem dokola na židlích a vypadali hrozně divně. Myslím si, že tlustí staří pánové vypadají opravdu strašně, když nemají nic na sobě, a doufám, že až vyrostu, nebudu tlustý a nenarostou mi vousy na břiše. Potom, když mně už bylo moc horko, mě nějaký pán položil na stůl a celého mě otíral, a pak mě postavil pod takový deštník a z malých dírek vystříkla spousta studené vody, úplně jsem se z toho roztřásl. Turecká lázeň se mi moc nelíbí, ale doktor říkal, že si ji občas musím dát, abych zesílil.

8. května Skamarádil jsem se s jednou stejně starou holčičkou, co se jmenuje Marjorie, a myslím, že je to pěkně zlobivá darebačka, její světla vypadají tak nějak jako zaschlá krev, a je mi z nich zle. Ale maminka říká, že se jí zdá jako hodná holčička a slyšel jsem ji, jak říká její mamince, že má tvářičku jako andílek, a mně řekla, že by to mohla být pro mne milá kamarádka na hraní. Kdyby jen věděla! Každopádně si společně hrajeme na pláži, kde nikdo není, a posíláme si po loužích papírový lodičky, který umí udělat. Dneska ráno chtěla, abych si sundal trenýrky. A když jsem se zeptal "A na co?" , řekla, "Protože já chci." Tak jsem jí řekl, že by se maminka určitě zlobila, kdybych to udělal. Ona na to řekla "Byl bys hloupej, kdybys jí to šel povědět, já teda za maminkou nechodím a nic jí nevykládám." Potom mě začala moc objímat a říkala, že když neudělám, co chce, že si už se mnou nebude hrát. Tak jsem jí řekl, že je mi to jedno, a že si klidně budu hrát sám. A ona začala plakat a říkala, že jsem hrozně zlý kluk. To mě dost otrávilo, protože nerad vidím plakat malý holky, ale jenom velký slečny. Tak jsem jí řekl, aby byla zticha, i když mně jí v duchu bylo líto... (Zde z této pasáže vyplývá, že to děvče bylo na svůj věk velice sexuálně založeno, a navíc mělo sklon k exhibicionismu. A to měl být podle mé důvěřivé maminky "andílek" a vhodná společnice k hrám pro jejího zbožně vychovaného potomka!)

13. května Dnes odpoledne se maminka moc rozzlobila, protože jsem šel na pobřeží sám a nepočkal na Marjorie. Říkala, že se žádný malý gentleman takhle nechová k malé dámě, a že se za mne stydí. Neřekl jsem jí, že mě Marjorie otravuje, protože pořád žadoní, abych si sundal kalhoty, řekl jsem jí jenom, že chci být sám a pozorovat víly, jak si hrají na pobřeží mezi kameny a mořskými řasami - což byla pravda. A potom se ona strašně rozčílila, a říkala, že už opravdu neví, co si počne s chlapcem, který je tak prolhaný, a že už mi nebude číst nikdy pohádky, jestli ještě budu říkat takové škaredé věci. A mě to na maminku moc mrzelo a skoro jsem plakal, protože to od ní nebylo spravedlivé říkat, že si vymýšlím, když na pobřeží nebyla a sama se nepřesvědčila. Tak jsem jí to pověděl, a ona řekla, že budu muset jít spát za trest o hodinu dřív, protože jsem drzý. Vůbec to nechápu a je mi moc špatně. (Již za mého mládí vcelku dost hodnověrných osob napsalo knihy prověřující existenci drobných "duchů přírody", v lidovém světě označovaných jako víly, skřítci, elfové, lesní žínky apod. podle jejich specifické funkce v říši přírody. Irský básník W. B. Yeats nejen ve víly věřil, ale zjevně měl schopnost je vidět. (2) Touto přirozenou schopností vládli mnozí Keltové. Kdyby to moje matka bývala tušila, mohla být moje mladičká mysl ušetřena mnohých zmatků a trápení.) Je to divný, ale když jsem kvůli něčemu moc nešťastnej, cítím se líp, když to napíšu do deníku. Rád bych věděl, jak to. (Aniž jsem si to uvědomoval přišel jsem na to, že vedení deníku je výborný způsob, jak dostat potíže ze sebe ven. Posloužilo mi to podobně jako katolíkům zpověď či pacientům psychoanalýza.)

17. května Dnes ráno jsme šli do kostela a tatínek šel s námi. V naší řadě byla paní, které divně kručelo v břiše, trochu jako když splachuju na záchodě, ale ne tak nahlas. Jednou jsem se uchichtl, ale pak jsem se hrozně vyděsil, protože jsem se smál v kostele, což je veliký hřích. Nějaký starý pán v řadě před námi si pokaždé, když jsme si klekli k modlitbě, čichal ke klobouku a já nevěděl, co tím sledoval, tak jsem se potom, když jsme šli domů, zeptal tatínka. Řekl mi, že si ve skutečnosti ke klobouku nečichal, ale jen si ho držel před obličejem. Tak jsem se zeptal, proč si ho nedal pod lavici a tatínek myslel, že by se mu zašpinil. Tak jsem řekl "Dobrá, tak proč si ho nedal na lavici, když klečel?" Ale tatínek pravil, že kdyby to tak udělal, mohl by na něj zapomenout a sednout si na něj, až by vstával. Tak teď to vím... Dnes jsem hodně přemýšlel o kostele. Kdybych byl Bůh, nechtěl bych, aby lidi každou neděli na celý kostel odříkávali stejný věci z knížek, protože je to hloupé. Bůh stvořil svět, takže musí být moc chytrý, a chytří lidi nemají rádi hloupé věci, mají rádi věci chytré. Kromě toho mi jednou pan Wilcox říkal, že když jsou lidi opravdu chytří, nemají rádi, když se jim říká, jak jsou chytří, protože je jim to nepříjemný. Myslím, že se chudák Bůh musí v neděli vždycky cítit moc nepříjemně.

20. května Dnes jsme měli piknik. Slečna Wakehamová, která je Marjorieina svobodná teta - maminka říkala, že když něčí teta není vdaná, tak se říká, že je svobodná slečna - ví, jak kočírovat koně. A tak půjčila vozík s poníkem a vzala nás děti na místo zvané Freshfield, kde byly krásné lesy, a dali jsme si pod stromy svačinu. Mám slečnu Wakehamovou moc rád, je pořád veselá, nikdy není celá ztuhlá a nevypadá šokovaně, když

se něco stane, jako slečna Griffinová. Když jsme jeli na vozíku domů, tak poník dělal neslušné zvuky a Marjorie se smála a já jsem si myslel, že se slečna Wakehamová bude zlobit. Ale ona jenom udělala legrační obličej a řekla: "Co tvé vychování?"

Říkala, že to koně často dělávají, když jim dáte koblihy, což jsme po svačině udělali, protože to bylo tak skvělý krmit poníka z ruky. Zrovna když jsme dosvačili, tak jsem uviděl čtyři malé skřítky, takové, jaké mám ve své knížce pohádek. Asi minutu nás okukovali, jako bychom jim připadali moc legrační, a pak utekli. Šťouchnul jsem do slečny Wakehamové a vykřikl jsem: "Podívejte na ty malé skřítky." A ona se hned začala rozhlížet a volala: "Kde, kde?" , ale říkala, že je nevidí. Možná to bylo proto, že nosí brejle. (Není třeba říkat, že to nebyl ten důvod.) Marjorie je taky neviděla, protože byla zrovna za stromem čurat. Moc rád bych do toho lesa chodil častěji, abych viděl víc takových skřítků. Jsou menší než ti na pobřeží tady v Birkdale, ale vypadají stejně zvláštně.

21. května Když přišel tatínek dnes večer domů, četl jsem si Pickwickovu Kroniku od Charlese Dickense, kterou jsem objevil v salóně. Ale tatínek mi ji sebral, protože říkal, že bych se z ní mohl naučit spoustu nepěkných slov, a dal mi místo ní z poličky jinou knížku, něco od Waltera Scotta. To mě otrávilo, protože jsem v ní viděl obrázky, jak se lidi navzájem zabíjejí, a to se mi moc nelíbí, i když to tatínkovi nemůžu říct. Rád bych věděl, proč lidi, kteří píšou příběhy, je vždycky chtějí mít o tom, jak se někdo pere nebo někoho probodává mečem, protože to je špinavost, a k čemu to vlastně je? Kromě toho z knih, kde umírají lidi, se mi chce vždycky brečet, i když vím, že je to hloupé, protože vím, že nezemřou doopravdy. Dědeček a babička a strýček Willie vypadají teď, když je vidím (jako duchy), mnohem líp než před tím (když byli "na zemi")... Právě když jsem to dopsal, tak jsem z ničeho nic uviděl dědečka, jak tu stojí a pokyvuje hlavou a říká: "To je pravda, hochu, a jsme také mnohem šťastnější." A potom řekl: "Vytrvej v tom psaní, synku, a zapiš moje slova, jednoho dne se deník vydá a pomůže osvětlit tmu. A ne abys zapomněl, co ti tvůj dědeček řekl!" Potom odešel. Nevím sice, co myslel tím osvětlováním tmy, ale v psaní deníku teda vytrvám, to ano.

22. května Dnes přijela na pár dní sestřenka Agnes, protože maminka musí jet domů sehnat novou kuchařku, takže se o mě bude starat ona, než se maminka vrátí, a potom pojedeme všichni společně domů. Sestřenku Agnes mám rád, moc hezky voní. Na den přijela teta Jane s Mildred. Po obědě jsme šli s Mildred sami na pobřeží, tak jsem jí řekl, že uvidí roztomilé skřítky. Ale když jsme tam přišli, říkala, že je nevidí, a že jsem hloupý osel. Myslím, že Mildred musí mít něco s očima, protože tam skřítci byli normálně jako jindy... Mildred mi u vody říkala, že tetu Jane prostě k smrti nenávidí, a že je to stará zlá dračice. Povídala, že jednou u svačiny řekla: "Až vyrostu, tak budu herečkou." A teta Jane se strašlivě rozzlobila a řekla, že jestliže něco takového ještě někdy poznamená v jejím domě, bude to muset nahlásit mamince. Říkala, že všechny herečky jsou hříšné a zkažené ženské, a že žádná dáma by nikdy herečkou být nechtěla. To Mildred tak naštvalo, že se už vůbec neovládla a řekla: "Tak dobře, já teda nechci být žádná dáma." No a teta Jane ji poslala za odmlouvání do jejího pokoje. Myslím, že je teta Jane nespravedlivá, protože tatínek mi říkal, že Shakespeare, který psal hry, byl jeden z nejchytřejších lidí, kteří kdy žili. Ale k čemu by bylo dobré psát hry, kdyby bylo hříšný je hrát? Rád bych věděl, co by na to řekl Ježíš.

25. května Dneska ráno maminka odjížděla a já jsem byl zrovna na pobřeží, tak jsem se s ní nemusel loučit. To jsem byl rád. Takže teď mám sestřenku Agnes celou pro sebe. Bydlí tady taky divně vypadající ženská, jmenuje se slečna Keksová - to je legrační, že? Má vlasy ostříhané na krátko, tatínek by řekl "na ježka" , a mluví mužským hlasem a má v sobě starého pána (rozuměj ve své auře). Říkal jsem si, že je to dost divný, a tak když jsme i se sestřenkou Agnes seděli před svačinou v salónku, zeptal jsem se "Proč se na vás lepí ten starý pán?" A ona vyskočila a řekla "Chraň bůh! Co tím ten chlapec myslí?" A sestřenka Agnes celá zčervenala, jako kdybych řekl něco neslušnýho, a jakoby se zasmála (z rozpaků). A tak jsem si řekl, že bude lepší, když paní Keksové řeknu, že má ten starý pán zvláštní šaty, trochu jako má na obrázcích pan Pickwick, ale že nevypadá tak vesele, a že má škaredé rudé znamení (jizvu) na tváři. "Dobrý bože!" vykřikla ona, "To je přece pan..." a řekla jméno, které si nepamatuju. Potom se tvářila ustaraně a koukala na mě, jako by chtěla něco říct, ale nakonec si to rozmyslela a řekla, že si jde před svačinou umýt ruce nebo něco takového, a odešla. Když byla pryč, teta Agnes se zeptala: "Co tě to napadlo říkat té dámě takové věci? Myslím, že se jí to moc dotklo. Kromě toho to byly moc divné řeči. Nevím, co si lidé pomyslí, když budeš říkat takové podivnosti." Tak jsem se zeptal: "No vždyť to byla pravda, tak proč bych neměl?" "Protože mám strach, že se jednoho krásného dne dostaneš do potíží," řekla. Ale moc se nezlobila, tak jsem si z toho nic nedělal. (Odborně řečeno slečna Keksová byla posedlá duchem starého pána, který opanoval její auru a měl nad ní do značné míry moc. Teď když mám tento text před sebou, tak si vybavuji, že měla hluboký hlas, nosila šaty v pánském stylu a vždy seděla doširoka rozkročená s rukama na kolenou. Ta posedlost toto vysvětluje, i když kdyby žila dnes, byly by její zvláštnosti pravděpodobně připisovány lesbickým sklonům.)

26. května Zrovna jsem pozoroval Williama, milého zahradníka, který říká, že je všechno zvláštní, když přišla slečna Keksová, a řekla, že se právě chystá na procházku, a jestli nechci jít s ní. Tak jsem musel říct, že jo, abych nebyl neslušný. Když jsme došli na pobřeží, sedli jsme si do krásně vyhřátého písku, a ona řekla: "Pověz mi, jak ses dozvěděl o tom starém pánovi?" Tak jsem jí řekl, že vidím jeho tvář v jejích světlech. Potom se mě zeptala, co myslím tím "v jejích světlech" , což mě moc překvapilo, protože ta stará dáma není slepá a ani nenosí brejle. Tak jsem řekl: "No mluvím přece o barvách, co je mají lidi okolo sebe." A ona řekla: "Jaké barvy? Nikdy jsem o tom neslyšela." To se mi zdálo moc divný a řekl jsem jí, že musí být krátkozraká. Ale ona říkala, že není, a to se mi zdálo tak zvláštní, že jsem si pro sebe pomyslel, co to proboha se všemi je? A pak jsem řekl: "Jednou jste moc stonala, že jo?" A ona řekla: "Ano, jak to víš?" "Nevím, ale vím to." A vím, že jednou jste měla milého a měla jste si ho vzít, ale on předtím někam hrozně daleko odjel, a něco se mu stalo, a už se nevrátil." Vypadalo to, že z toho dočista oněměla, a pak řekla: "Na mou duši, ty musíš být jasnovidec." Ale protože jsem nerozuměl, co tím myslela, řekla, že lidi, co jsou jasnovidní, vědí věci, aniž jim je někdo poví. A tak jsem jí řekl: "Promiňte, slečno Keksová," - nejraději bych jí z legrace říkal slečno Sušenková - "ale myslím, že se pletete, protože je opravdu spousta věcí, který neznám, a musím se ptát tatínka nebo slečny Griffinové. Musel jsem se jí třeba zeptat, co je to obřízka, a o co nemám žádat manželku bližního svého, a na moc jiných věcí z Bible." Zdálo se, že to slečnu Keksovou rozesmálo, a řekla: "Já nemyslím takové věci, myslím věci, které se staly, třeba že jsem byla nemocná." Pak vyndala z brašny zvláštní starou fotografii a zeptala se: "Víš, kdo to je?" Tak jsem řekl: "To je přece ten starý pán." A ona řekla: "Přesně tak." A potom mi dala šest pencí na lízátka, a řekla, že bychom se měli vrátit, aby neměla sestřenka Agnes starost, co se mnou je. A tak to skončilo.

29. května

Maminka našla novou kuchařku, a tak se zase vrátila. Ale měl jsem potíže, protože slečna Keksová šla, a všechno na mě mamince pověděla, a maminka se moc zlobila, a řekla: "Já už opravdu nevím, co mám s tebou dál dělat. Jestli se ještě bude něco podobného opakovat, otec ti bude muset nařezat." (Za několik let jsem se od sestřenky Agnes, která se zajímala o spiritualismus, dozvěděl, že na mě slečna Keksová "nežalovala" , ale pouze matce řekla, že má výjimečného syna,

který je zjevně obdařen jasnovidností. Ovšem místo toho, aby se cítila polichocena, byla má zbožná a konvenční matka zděšena.) Maminka mě na hodinu zamkla v ložnici, protože jsem byl na slečnu Keksovou drzý a protože jsem jí neměl nic říkat o tom starém pánovi. Ale moc mi to nevadilo, protože když jsem tam byl, tak jsem zase viděl Ježíše, a on se na mě usmíval, a já vím, že by se na mě určitě neusmíval, kdybych byl opravdu tak špatný.

1. června Dneska se pro nás zastavila se svým kočárem s dvojspřežím maminčina přítelkyně paní Croftová, která žije v Southportu, a vzala nás na oběd do svého obrovského domu. Je moc bohatá a zaměstnává číšníka, i když mi maminka říkala, že se pánům, co nosí věci v primátních domech, neříká číšníci, ale májodómové. Zeptal jsem se maminky, proč my nemáme májodóma, a ona řekla, že jsou moc drazí. Paní Croftová má barvu obličeje jako lojový těsto a hrozně pomalu mluví, a říká místo malý malej, což jsem myslel, že můžou jenom obyčejní lidi. Má na sobě nalepenýho něco jako kraba, vypadá to hrozně a mám z toho husí kůži. (3) Ale radši jsem byl zticha po té hádce, do které jsem se dostal kvůli slečně Keksové, a pomyslel jsem si, že je lepší nic neříkat. (Ta nešťastná paní Croftová zemřela o osmnáct měsíců později na rakovinu.) Paní Croftová má krásnou hudební skříňku, kterou jsem směl po obědě natáhnout, a hrála spoustu melodií.

9. června Už jsme skoro týden doma, ale do deníku jsem nepsal, protože se mi nechtělo. Ta nová kuchařka je tak tlustá, že je jako jeden velký balvan, takže když sedí, tak to vypadá stejně, jako když stojí. Jmenuje se Georgina a je v obličeji tak rudá, že tatínek říkal, že doufá, že ji jednoho dne netrefí šlak. Ale maminka si myslí, že je to dobračka, a já taky. Včera jsme byli s Mildred pozvaní na svačinu na faru a hráli jsme si na zahradě s míčem, a Dora, Henryho sestra, spadla a bylo jí vidět prádlo. Vždycky když jdeme na faru, tak mi maminka říká: "Pamatuj si, ne abys vykládal něco o naší domácnosti." - což je trochu divný, protože když přijde Henry na návštěvu k nám, tak vždycky chce, aby jí říkal o jejich domácnosti. Mildred začala od pololetí chodit na dívčí školu, a myslí si, že je hrozně důležitá. Já ale půjdu do školy až po letních prázdninách... Příští týden jsem pozvaný na čtrnáct dní na návštěvu k tetě Maud a strýčkovi Johnovi do Harrogate. Tam se mi líbí, budu si moct hrát s Basilem (můj bratranec), i když je o rok starší než já a je trochu hrubý.

11. června Dnes se na mě přišel zase podívat ten legrační starý doktor, a říkal, že vypadám díky té změně vzduchu líp, a maminka si to taky myslela. Nejdřív jsme si trošku povídali, on mě celého prohmatal, a maminka pak odešla, abychom byli o samotě. Pak se mě zeptal, jestli ještě vidím věci. Samozřejmě jsem řekl, že ano, i když jsem si pomyslel, že to byla divná otázka. Potom řekl moc přátelsky: "Tak dobrá, a povíš mi, co jsi viděl?" Tak jsem mu řekl, že jsem viděl Ježíše, spoustu malých skřítků, a taky kraba, jak se drží jedné paní, a starého pána uvnitř slečny Keksové v Birkdale, a pár dalších věcí. A on řekl: "No, no, to je trošku divná věc, cos viděl, ne?" Myslel toho starýho pána. A já jsem řekl, že ano, že to bylo trošku divný, ale že to nemá říkat mamince, protože se vždycky moc rozzlobí, když o lidech něco říkám. Potom mi řekl, že s tím si nemusím lámat hlavu, protože doktoři vždycky umí zachovat tajemství. Pak se zeptal: "Vidíš něco teď?" Tak jsem řekl: "Ano, vidím starou paní s bílými vlasy a lokýnkami, má na sobě krajkový čepec a háčkovaný šál, kýve na nás a usmívá se. Má moc laskavou tvář a hezká světla a říká mi "Byla jsem tvoje maminka!" A to doktora asi tak moc překvapilo, že řekl: "No toto, no toto." Pak přišla do pokoje zase maminka, a oba spolu odešli.

22. června Jsem teď v Harrogate, a myslím, že mi pobyt u tety a strýčka nanejvýš vyhovuje. Teta Maud je moc milá a strýček taky, ten dělá pořád nějakou legraci, a někdy se mnou kýve na koleni nahoru a dolů. Když jede teta Maud, která není moc silná, nakupovat, vždycky si bere taxíka, a já můžu jet taxíkem s ní, což je velká pocta, i když mě znervózňuje, když je na nákupech tak strašně dlouho. Když jedeme nakupovat dopoledne, tak mě často pozve do cukrárny a koupí mi sklenici mlíka a za penci koblížek. Basil musí chodit do školy, ale hrajeme si spolu, když přijde domů. Není to moc hodný chlapec, rád mluví o sprostých věcech a říká sprostý vtipy, který slyšel ve škole. Myslím, že maminka by se zlobila, kdyby to věděla, ale já jí to samozřejmě nepovím, nebo by mě sem znova už nepustila, a to by bylo moc nepříjemný. Basil se mě dneska ptal, jestli vím, jak přicházejí děti na svět. Tak jsem mu řekl, že slečna Griffinová říkala, že je doktor přinese v kožené tašce. Ale když jsem to řekl, hrozně se mi vysmál, a pak řekl, že jsem trouba, když nevím, že vylezou z ženských útrob. Připadlo mi to jako dost odporný nápad, a řekl jsem mu, že tomu vůbec nevěřím. Ale on říkal, že je to pravda, protože mu to jeden kluk říkal ve škole...

23. června V zahradě strýčka Johna je krásný starý strom, a dnes jsem dlouhou dobu seděl a pozoroval legračního starého skřítka, který uvnitř něj bydlí, tak jako jeden ze skřítků v mé knížce pohádek. Má dlouhatánské tenoučké nohy a nosí červenou čepičku, ale jinak má barvu jako kmen toho stromu. Někdy ze svého stromu vyleze a poskakuje kolem v trávě a vypadá tak legračně, že se mi chce smát, ale bojím se, abych ho neurazil. (4) Když jsem o tom starém skřítkovi pověděl Basilovi, posmíval se mi, a říkal, že nic takového neexistuje, a že jsem osel, když věřím takovým povídačkám. Vůbec to nechápu a rád bych věděl, co se všemi je.

23. června Dnes jsem se zeptal na toho skřítka zahradníka, starého Jamese. A on řekl: "To víte, mladý pane, kdybych byl ve vašem věku, to bych ani popsat nemohl, co bych všechno viděl, ale už stárnu a můj zrak už není, co býval."

24. června Dnes přišel k tetě Maud na oběd duchovní, pan Prdelín, a já jsem moc rád, že byl Basil pozvanej ke kamarádovi, protože kdyby tu byl, tak bychom se určitě museli smát. Tenhle pan Prdelín hrozně moc mluvil, a tetička Maud, která je velmi slušná dáma, pořád říkala: "Ó jistě, pane Prdelíne, Ale samozřejmě, pane Prdelíne, To jsou věci, pane Prdelíne, a Skutečně, pane Prdelíne," a tak dále, že jsem si málem cvrnknul do trenýrek, jak jsem se snažil nevyprsknout smíchy. Když se pan Prdelín občas obrátil na mě, pomyslel jsem si, že bude stačit, když řeknu jenom pane, protože bych prostě nezvládl říct pane Prdelíne, i když mi maminka často říkala, že musím vždycky říct celé jméno, když odpovídám, jinak by to nebylo slušné. Pan Prdelín mluvil o kostelích, které navštívil, kde prý byly nějaké odpadky od světců, což mi připadlo dost divné, že by v kostele byly od nich odpadky, ale radši jsem se neptal. Říkal tetičce Maud, že by se určitě měla na ně podívat, až bude mít příležitost, což mi připadá podivný, aby duchovní říkal dámě, aby se jela podívat na nějaký odpadky. Zvláštní je, že pan Prdelín sám vypadá jako nějaká dáma. Mluví takovým vysokým hláskem a legračně mává rukama, a hihňá se, i když ani není čemu. Nechci se samozřejmě ubohého pana Prdelína dotknout, ale moc se mi nezdál.

25. června

Řekl jsem si, že se na ty odpadky vyptám strýčka Johna, a on se tak hrozně moc smál, že jsem myslel, že pukne. Říkal, že to nebyly žádný odpadky, i když jsem to tak možná slyšel, ale ostatky, což znamená zbytky toho, co po člověku zůstane, když ho pohřbí. Tak si myslím, že jsem panu Prdelínovi křivdil, když jsem myslel, že se nechoval pěkně k tetičce Maud.

Myslím, že strýček John je veselý chlapík, a moc bych si přál tady zůstat déle, ale maminka pro mě zítra přijede. Čert aby to vzal!

26. června Maminka mě včera vyzvedla. Hrozně jsem se nechtěl loučit s tetičkou Maud a strýčkem Johnem. Moc bych si přál být jiný, ostatní děti nebrečí, když se mají s někým rozloučit. Je to taková ostuda. Možná když se budu modlit k Ježíšovi, tak mi pomůže... Dnes se mi stala velká hanba. Dopoledne si za mnou na zahradu přišel hrát Arnold, a jedli jsme přímo z keřů spoustu angreštu, a mě začalo strašně bolet břicho, a než jsem stačil dojít na záchod, tak jsem si nadělal do kalhot. Janet se jen smála, ale maminka se zlobila, protože prý nemám co trhat angrešt, když jsem se nejdřív nedovolil. Nesnáším být malej kluk, chci být dospělý. Dospělí se nemusejí pokaždé, když něco chtějí, dovolovat, a když je bolí břicho, tak jim nikdo nevyhubuje, ale všichni říkají, to je nám líto, chudinko... Mildred je od té doby, co chodí do školy, pěkně namyšlená, ale skamarádila se s velkou holkou, která se jmenuje Nancy Toddová, a vodí ji k nám domů, a já jsem se do ní zamiloval, hned jak prvně přišla. Už nemyslím na Florrie, místo ní myslím pořád na Nancy.

29. června Představte si! Dnes k nám přijel taxíkem pan Wilcox. Je mu zle, a doktor říkal, že musí ležet, a protože u sebe nemá nikoho, kdo by se o něj řádně staral, tak ho maminka požádala, aby přijel a stonal u nás. Je mi líto, že je nemocný, ale jsem hrozně rád, že je tady. Když jsem se maminky zeptal, co mu je, řekla: "Ale nic vážného," a tím mě odbyla. Ale musela to říct Janet, protože Janet to řekla Mildred, a ta mi řekla, že má někde vřed. Myslím, že ho musí mít někde na místě, na kterým se sedí, protože když jsem ho byl pozdravit, než se převlíkl, viděl jsem právě tam jakoby černý mrak v jeho světlech. (5) Ale řekl jsem si, že radši nebudu nic povídat, protože jsem nechtěl, aby se cítil hloupě.

1. července Chodím si sednout za panem Wilcoxem, když není příliš unavený, a on mi čte v posteli básně. Mám moc rád básně, a sám bych chtěl nějaké vymyslet, až budu starší. Nelíbí se mi ale básně o tom, jak umírají lidi, protože se mi chce z nich plakat, i když vím, že opravdu neumřou - jak bych je jinak mohl vídat, což se mi často stává? Viděl jsem zase (ducha) strýčka Willieho dnes v salóně, ale nic jsem mamince neřekl, protože se minule tak rozčílila a tolik mi vyhubovala. Pořád nemůžu pochopit proč. A taky nechápu, proč mi tak vadí, když jdou lidi do nebe. Myslím, že je to proto, že všichni jsou tak smutní a pláčou, a já se pak taky cítím zle a chce se mi plakat, jako když se musím s někým loučit... Pan Wilcox má vřed na zadku, sám mi to řekl jako velké tajemství, takže jsem měl pravdu. Stejně si dělal legraci, a říkal, že nemůže ani sedět, ani stát, ani ležet na zádech, takže je v pěkné bryndě. Říkal, že by věděl o pár domýšlivých lidech, kteří by měli mít na zadku vřed, protože by jim to pěkně srazilo hřebínek, ale neměl jsem nikomu povídat, že to říkal. Mám pana Wilcoxe nejradši ze všech duchovních, co znám, je tak milý a občas přijde s nějakou rošťárnou.

3. července Dnes ráno přišel doktor řezat pana Wilcoxe. Mildred mi řekla, že to strašně bolí, když tě řežou, tak jsem šel ven do zahrady, abych nevěděl, až budou chudáka pana Wilcoxe tak trápit... Maminka dneska dostala dopis od sestřenky Agnes, a uvnitř byl i malý dopis pro mě. Když jsem ho četl, tak nevím proč, ale nějak jsem cítil, že se sestřenka Agnes bude brzy vdávat. Ale když jsem to pověděl Mildred, řekla: "Pěkná blbost." Tak jsem řekl: "Můžeš si říkat, co chceš, ale já vím, že má sestřenka Agnes oblíbence, kterej je do ní zabouchnutej, a nebude to dlouho trvat a uslyšíme, že se zasnoubili." "Dobře, když to chceš teda vědět," řekla Mildred, "strýček Henry nedovolil Agnes vzít si pána, kterýho měla ráda, a to bylo teprve před dvěma měsíci, takže těžko bude mít zase jinýho." "Moc si nemysli," řekl jsem, "myslela si, že měla ráda toho dřívějšího pána, ale tohoto novýho má mnohem radši." "Bud' zticha!" řekla Mildred, "a nevykládej o něčem, o čem nic nevíš." Pak řekla: "Já vím o někom, kdo je do někoho zabouchnutej." "No tak o kom?" zeptal jsem se. "Líbí se ti Nancy," řekla Mildred. To mě hrozně rozzlobilo, protože jestli půjde a Nancy to řekne, bude se mi smát a bude si myslet, že jsem malej hloupej kluk. Ale když jsem Mildred prosil, aby jí to neříkala, řekla, že se už na to těší. Myslím, že je pěkně hnusná, opravdu jo.

4. července Pan Wilcox se dnes, potom co mu to vzadu řezali, cítí líp. Mám z toho takovou radost... Řekl jsem mamince, že se bude sestřenka Agnes vdávat. A ona vypadala moc překvapeně, a řekla: "Kde jsi to, prosím tě, jenom vzal?" A tak jsem řekl, že mám takový pocit. A ona řekla: "Malí chlapci nemají mít žádné pocity - alespoň ne takového druhu. Jsi si jistý, že ti nic nepsala v tom dopise?" Tak jsem jí řekl, že ne. "Jdi a přines ten dopis," řekla maminka. A tak jsem musel vyklusat po schodech a přehrabat zásuvky, abych ho našel. Když jsem jí ho ukázal, řekla: "Nesmíš říkat takové věci, mohl by jsi způsobit pěknou spoustu nepříjemností." Ale já si myslím, že to nebylo spravedlivé, protože jsem měl pravdu, a maminka měla být slušná a neměla předstírat, že ji nemám. A teď jsem ji přistihl. Tatínek byl totiž dva dny kvůli práci pryč. Ale když se dnes večer vrátil a šel za maminkou do pracovny, zapomněl zavřít dveře, a zrovna když jsem ho šel přivítat, slyšel jsem, jak maminka to tajemství prozradila. Slyšel jsem, jak říká: "Budeš se divit, ale představ si, Agnes se zasnoubila, ale ještě se o tom nemá mluvit." Potom mě uviděla a vypadala moc otráveně. Když jsem dal tatínkovi pusu, řekla: "Slyšel jsi, co jsem právě tatínkovi říkala?" Tak jsem musel říct, že ano. "Dobrá," řekla, "tak si pamatuj, že se o tom nesmíš nikde zmiňovat. Rozumíš? Jestli se to roznese, budu se velice zlobit, a sestřenice Agnes také... A teď plav." Potom jsem šel ven do zahrady a píšu teď v altánku svůj deník. Skoro vždycky, když je hezky a teplo, píšu deník venku, mám moc rád tu vůni, když kvetou kytky, a moc se mi líbí, když mi větřík fouká do tváře. Přál bych si, abych nemusel mít šaty, musí to být příjemné cítit všude kolem sebe vzduch. Ale jsem moc zklamaný kvůli mamince, protože nám jednou říkala, že je stejně špatné, když někdo nejedná podle pravdy, jako když lže - a potom jde a dělá to sama, a ještě k tomu mi vynadá za to, že jsem řekl něco, o čem celou dobu věděla, že je to pravda. Tomu říkám nepoctivost, vážně. Ach jo, jak jsem to napsal, tak se cítím líp.

8. července Maminka nám dneska pověděla, že pojedeme k jezerům na místo zvané Keswick na letní prázdniny, a že pan Wilcox asi pojede s námi. To bude skvělé. Odjíždíme dvacátého osmého. Pan Wilcox už neleží a může sedět, tak mi dnes zahrál na klavír. Když slyším hudbu, vidím úžasné věci, jako bych měl ty nejkrásnější sny. Jsem si jistý, že v nebi musí hrát všude hudba, i když nevěřím, že tam lidi celé dny sedí a hrajou na harfu, jak bych jinak mohl vidět strýčka Willieho a dědečka a ostatní? Nemají harfy - a co víc - nemají ani křídla jako andělé na obrázcích v těch načinčaných knížkách. Georgina (kuchařka), která chodí do sboru, říká, že když umřou dobří lidi, tak se hned promění v anděly a sedí kolem Boha a navždy už jen zpívají chvalozpěvy. Ale jak může něco takového vykládat, když přece vidí lidi (duchy), kteří kolem Boha nesedí? (Stále mi ještě nedošlo, že všichni duchy nevidí, či lépe řečeno, že všichni nejsou obdařeni astrálním viděním.) Zrovna jsem se jí na to chtěl zeptat, když do kuchyně přišla maminka, tak jsem si řekl, že raději ne, protože se vždycky rozzlobí, když se zmíním o takových věcech. Rád bych věděl, jestli se někdy dozvím proč? To není jako když se mluví o něčem sprostým... Pan Wilcox to na klavír tak umí, že hraje všechno zpaměti, a dokonce si během hraní věci vymýšlí. Chci se maminky

zeptat, jestli bych nemohl chodit po prázdninách na hodiny hudby.

4. srpna, Keswick Už jsem tu týden, a viděl jsem velkou spoustu víl a skřítků a trpaslíků a elfů a jsou prostě úžasní. Ale tatínek nás bere na tak dlouhé procházky, že jsem někdy tak utahaný, že bych brečel. Maminka mu říkala, že je to na mě příliš, ale on říká, že mi to prospěje, a že jediný, co mi chybí, je dostatek pohybu. Tatínek je na pohyb vysazený, a tvrdí, že kdyby měl čas pořádně se hýbat, že by nikdy neměl ty játra. Samozřejmě, že Mildred je úplně jedno, jak daleko se jde. Věřím tomu, že kdyby musela obejít zeměkouli, vůbec by jí to nevadilo. Nejvíc se mi líbí, když se projíždíme na loďce po jezeře, i když bych byl radši, aby tatínek nepádloval, protože se hrozně potí a hrozně smrdí. Pan Wilcox se tak nepotí a není cítit po skopových kotletách. Ale to bude asi proto, že tatínek je mnohem tlustší.

8. srpna Mám divný pocit ze své ložnice v našem penziónu, nahání mi husí kůži. Někdy vidím strašlivou stařenu, jak se blíží a dívá se na mě, jak ležím v posteli. Nosí starodávné šaty a vypadá trochu jako čarodějnice v mé knížce pohádek, a má zlou, škaredou tvář. Chtěl jsem poprosit maminku, aby ji poslala pryč, ale už se bojím mamince cokoli říct, aby se zase nerozzlobila. Ale včera večer, když přišel pan Wilcox za mnou nahoru, aby mi přečetl pohádku, což někdy za odměnu dělává, řekl jsem mu o té stařeně, a prosil jsem ho, aby ji odehnal. Nejdřív vypadal trochu překvapeně, ale potom řekl: "Něco ti povím. Zkusme se pomodlit, a jestli je to opravdu stará zlá čarodějnice, nebude se jí to líbit a vypaří se." A tak si klekl a prosil Ježíše, aby nás ochránil před zlem a před strachem i když si nepamatuju přesně slova, co říkal. A potom, když jsem otevřel oči, viděl jsem chviličku Ježíše, byl krásný a celý zářil, a jeho světla tak svítila, že jsem už tu stařenu neviděl. A když zmizel, zmizela ona taky. Pan Wilcox mi potom řekl, že příště, až se mi bude zdát, že vidím něco, z čeho jde strach, tak se mám takhle pomodlit k Ježíši, a pak se budu cítit líp. Teď když si na to vzpomenu, tak nechápu, proč řekl: "Příště, když se ti bude zdát, že vidíš něco, z čeho jde strach," protože to vypadá, jakoby si myslel, že to byla jenom moje představa, což samozřejmě nebyla. Nebo možná to je tak, že když se děje něco strašného, tak chce, abych si myslel, že je to jen moje představa, a tolik jsem se nebál.

11. srpna Včera se v našem penziónu ubytovali pán a paní, a tatínek říkal, že jsou určitě na svatební cestě, protože viděl, jak jim pán nesl zavazadla, a vypadala úplně nová. Mají ložnici hned vedle mě, a jednou v noci mě vzbudili a hrozně mě vyděsili. Myslím, že jeden z nich musel spadnout z postele, nebo něco, protože jsem slyšel strašné žuchnutí na zem a zvuky, jako když někoho něco bolí, z čehož se mi udělalo divně od žaludku, jako když paní omdlí v kostele a musejí ji vynést. Dnes ráno u snídaně jsem jim o tom všechno pověděl, a zeptal jsem se, proč lidi, když se vezmou, spí společně, jestli se moc nestydí? A maminka zčervenala a trochu se uchichtla, a tatínek se zasmál a řekl panu Wilcoxovi dlouhé slovo francouzsky, znělo to jako áfátelíbl nebo nějak tak. Ale neřekli mi proč a jenom odpověděli, že se spoustu věcí dozvím v budoucnu, až vyrostu. Opravdu bych si moc přál, aby to pořád neříkali, hrozně mě to otravuje. Kromě toho - ať si říkají, co chtějí, vsadím se, že až vyrostu, nebudu nikdy chtít být ve stejné posteli s dámou, připadal bych si pěkně trapně...

23. srpna Už několik dní nám prší, což je pěkná nuda, protože maminka mě nenechá jít ven, když leje. Ale dnes se po svačině vyjasnilo, a objevily se pěkné mráčky s krásnými vílami, pozoroval jsem je z okna. Dělaly z těch mraků různé zvláštní tvary, jako třeba hrad, a z některých mraků postavily velká legrační zvířata. Na vršku jednoho kopce jsem viděl velkou vílu, byla barevná jako duha. Na pár kopcích, které jsem tu viděl, byly také víly, a zdály se mi úchvatné, jak to říká o všem, co se jí líbí, tetička Maud... Pan Wilcox mi řekl, že u jezer žilo mnoho básníků, a jeden moc výjimečný, jmenoval se Wordsworth, a recitoval mi kousky jeho básní. Přál bych si u jezer bydlet, nechci jet domů. Ale to bych pak samozřejmě chtěl, aby tady taky žil Arnold, Henry a pan Wilcox, protože by se mi jinak po nich hrozně stýskalo, to tedy ano.

28. srpna Už jsme doma. Papoušek se naučil napodobovat, jak Georgina kašle a hlasitě dýchá. Je to moc legrační, ale myslím, že to Georgině docela vadí, protože to vypadá, jako by se jí Polly posmíval. Maminka říkala, že příští měsíc začnu chodit do Školy pro chlapce a dívky slečny Framptonové. Ptal jsem se jí, jestli tam budou nějaké velké holky, a ona říkala, že ano, ale že tam nebudou velcí kluci. Jsem zvědavý, jestli se mi tam bude líbit, přece jenom budu mnohem raději chodit do školy, než abych měl guvernantku jako byla slečna Griffinová. Maminka se dneska necítila moc dobře a nemohla jít nakupovat, tak mi řekla, abych skočil k řezníkovi a donesl jeden a půl libry nejlepšího hovězího. Hovězí nesnáším, ale řekl jsem, že dobře, že to přinesu, ale že bude muset počkat, protože musím jít na záchod. A na to maminka řekla: "Vysvětlovala jsem ti snad už tisíckrát, že to nesmíš říkat. Musíš říct, na chvilku se s vaším dovolením vzdálím. Co si jinak lidi pomyslí o tvém vychování? Nebo musíš říct, když potřebuješ, půjdu si s dovolením umýt ruce." Tak jsem řekl: "Ale když si nechci umýt ruce, tak to by bylo lhaní." "Vůbec ne," řekla maminka, "poté, co jsi byl na onom místě by sis měl vždy umýt ruce." Samozřejmě vím, že je maminka moc milá a hodná a zbožná a tak, ale někdy mě vážně štve s tím, co smím a co nesmím říkat. Když říkám pravdu, jako jsem říkal o strýčkovi Williem, tak mám potíže, když neříkám pravdu, tak mám taky potíže, takže bych taky mohl mlčet a neříkat nikdy nic... Mildred si pozvala odpoledne Nancy, a já ji hrozně miluju a pořád si představuju její tvář.

30. srpna Dnes ráno jsme byli v kostele. Vikář odjel na dovolenou, tak místo něj kázal pan Grab. Jsem rád, že se nejmenuju Grab, připomíná mi to kraby. Je to divnej starej chlapík. Řekne pár slov, pak zavře oči, udělá hrozný obličej a přemýšlí, co říct dál. Skoro jsem se začal smát. Když jsme byli pryč, tak se dával kostel do pořádku, a je to tam teď cítit lakem. Dnes ráno bylo tak horko, že se slečně Wigansové přilepil korzet k lavici. Když slečna Mabel Wigansová klečí, tak jí skřípou kostice. Panu Wigansovi divně šramotí na prsou. Maminka říkala, že trpí astátem, chudák. Jsem rád, že je vikář pryč, protože má pořád smutný kázání. Dnes jsem přemýšlel, proč nikdy nevidím Ježíše v kostele. Proč asi? Myslím, že totiž nemůže být ve všech kostelích najednou, ale možná na nás jednoho dne přijde řada.

Bez data Dnes jsem byl ve škole. Jsou tu tři slečny Framptonovy. Je tu slečna Jassie, která učí velké holky, slečna Enid, která učí mladší holky a kluky, a já jsem v její třídě, a pak je tu slečna Framptonová, ředitelka, i když mi tlustý kluk Charlie Baines říkal, že se drží stranou: Ale když chlapec moc zlobí, pošlou ho k ní, a ona mu dá rákoskou. Slečna Enid byla dnes docela hodná a nerozzlobila se, ale nějak se mi nelíbí její světla a myslím, že z ní jde velký strach. Mám špatný pocit, že nebudu mít tu školu rád, a že slečna Enid umí být moc zlá, když je někdo drzý.

5. října Holka z naší třídy musela recitovat básničku, jmenovala se Malý Jim a byla tak smutná, že jsem se rozplakal. A slečna Enid se moc rozčílila a řekla: "Co tady vyvádíš?" Tak jsem jí řekl, že si nemůžu pomoct, protože je ta básnička tak smutná. A ona řekla nahněvaně: "Nebuď hloupý, nebo tě budu muset potrestat." A ostatní děti se mi pošklebovaly za to, že jsem taková bábovka, a kluci se mi potom na hřišti posmívali a volali na mě mimino. Myslím, že slečna Enid je zlá bezcitná stará panna, je skoro pořád zamračená, a když se rozzlobí, tak je

to opravdu příšerné, a srdce mi divně tluče a úplně poskakuje. Mildred a já budeme mít hodiny hudby u jedné dámy, jmenuje se Frojlajn Heffner. Je Němka a maminka říká, že hraje krásně. Jsem moc rád, ale doufám, že nebude taková protiva jako slečna Enid, nebo nevím, co si počnu.

7. října Dnes mám narozeniny. Maminka mi dala tu skříňku, kterou jsem chtěl na zamčení deníku, tatínek mi dal waterburské hodinky, což je úžasné, a Mildred mi dala krabici s nářadím, kterou tuším zaplatila maminka, i když se o tom nemluvilo, a já jsem předstíral, že to od ní bylo hrozně pěkné, že utratila část svého kapesného za takový pěkný dárek pro mě, když jsem jí jen trnem v oku. Janet mi dala krabici moc dobrých sladkostí a velkou pusu, a kuchařka mi upekla fajnovej dort, celý politý růžovou polevou a ozdobený mým jménem. Měli jsme odpolední besídku, Arnold s Henrym byli čestní hosté, a bylo to namouduši moc zábavné a celá ta oslava moc povedená. Cítím se teď trochu utahaný a tak už toho psaní dneska večer nechám.

8. října Než jsem včera večer usnul, vzpomněl jsem si na dědečka. Pak jsem ho zničehonic uviděl u postele. Usmál se a popřál mi mnoho štěstí a zdraví. Tak jsem se ho zeptal, jak ví, že mám narozeniny, a on řekl, že to nějak ví z mých myšlenek. Mám dědečka moc rád, je tak milý, i když samozřejmě ne tolik jako Ježíš. Zajímalo by mě, jak dobře mrtví lidi jako dědeček vidí. Rád bych věděl, jestli nás vidí, když se koupeme, nebo jsme na záchodě. Jsem si jistý, že by maminka byla moc rozzlobená, kdyby se dědeček nebo strýček Willie objevili, zrovna kdyby byla na jednom z těch míst. Ale myslím, že ani jeden by to neudělal, protože by to bylo neslušné. Věřím, že hodní mrtví se neobjevují, když se to nehodí. To dělají jenom ti zlí, jako ta strašná paní, kterou jsem viděl u jezer.

15. října Nesnáším školu, a bojím se tak hrozně slečny Enid, že když mám říkat francouzská slovesa nebo básničku, tak se mi to vypaří z hlavy, i když to doma umím docela dobře, a srdce mi tiká rychle jako Janetin budík. Někdy je slečna Enid tak naštvaná, že nás nepouští na záchod, když potřebujeme. Ale dnes se stala věc, která se jí pěkně vymstila, i když jsem se kvůli tomu cítil zle. Jeden kluk, jmenuje se Jimmy Cole, se zeptal: "Prosím, slečno Enid, mohl bych na chvilku ven?" A slečna Enid, která byla dneska ráno obzvlášť nasupená, řekla: "Ne, nesmíš." Potom, když jsme pokračovali ve vyučování, se Jim Cole vyčural na zem, a slečna Enid musela jít a utřít to hadrem, který používá na utírání tabule. Páni, ta byla vzteklá. Ale nemohla Jimmymu nic moc říct, protože to byla její vina. Ale když jsme jí podávali sešity, aby jsme jí ukázali, jestli jsme udělali nějaké chyby, shodila je dolů na podlahu, abychom je museli sbírat, a říkala, že s námi by neměl trpělivost ani Job.

20. října

Mám rád Frojlajn Heffner. Je tlustá a vypadá trochu jako naše kuchařka, ale vůbec z ní nemám strach, a snažím se, jak jen dovedu, aby byla se mnou spokojená. Má vlasy jako slámu, červené tváře a modré oči, a vepředu je hodně vyboulená, a má tlusté prstíky, které mi připomínají špekáčky. Řekla mi, že pánové, kteří složili tu nejlepší hudbu, byli všichni Němci, a několik jich vyjmenovala. Já smím ale hrát celé toto pololetí jen pěti prsty cvičení a stupnice, což je pěkná otrava. Maminka o ní říká, že je to milé mateřské stvoření, a povídala něco o tom, že to má v životě těžké. Tatínek ji neviděl, tak nevím, co by řekl on. I když mu nevadí, že mám hodiny hudby, myslí si, že je hudba hloupá, a říká, že nepozná himnu od Šly panenky silnicí. Já ani Mildred nesmíme na klavír cvičit, když je doma, protože říká, že má z toho husí kůži, a nemůže si v tom rámusu číst.

2. listopadu Jak já nesnáším pondělky, když musím jít po sobotě a neděli do školy! Jakmile vejdu do třídy, hned se mi rozbuší srdce a začnu mít divný pocit v žaludku, a když přijdu domů, tak ani nechci obědvat. Maminka se mě ptala, co se mnou je, že jsem tak bledý a nemám chuť k jídlu. Tak jsem jí nakonec řekl, že je to kvůli slečně Enid, a že z ní mám děsnej strach, a pak mi bylo tak úzko, že jsem se rozbrečel. Maminka říkala, že mi možná jen připadá, že je to slečna Enid, a že se mnou asi nebude něco v pořádku. Ale já to vím líp. Včera večer jsem u postele viděl dědečka, a on mi řekl: "Brzy se na tebe přijde podívat doktor. Určitě mu pověz o své učitelce. Je moc důležité, abys mu to řekl. Tak nezapomeň." Potom se usmál a pokýval hlavou, jak si pamatuju, že to dělával, když jsem byl docela malý, a pak odešel. Ale maminka mi nic o tom, že bych měl jít k doktorovi, neříkala.

5. listopadu Dnes se dělají ohňostroje, je den Guye Fawkse, a tatínek byl hrozně milý a přinesl domů z práce spoustu rachejtlí a před spaním je s Janet odpálili. A já s maminkou a Mildred jsme se dívali z okna pracovny a byla to velká legrace...

6. listopadu Dědeček měl pravdu, dneska přišel doktor. Maminka byla nejdřív s námi v pokoji, tak jsem nechtěl o slečně Enid mluvit, ale potom ji někdo zavolal kvůli nějakému příspěvku, a maminka nás musela nechat chvilku o samotě. Tak jsem mu pověděl o tom hrozném pocitu v žaludku, a jak mi buší srdce a o všem, protože mi dědeček říkal, abych mu to řekl, ale o dědečkovi jsem mu neříkal, protože jsem si myslel, že to tak bude lepší. Když maminka zaplatila ten příspěvek a ten člověk odešel, tak se vrátila. A za chvilku mi řekla, že můžu jít nahoru. Ale doktor s ní moc dlouho mluvil, vím to, protože tam jeho kočár stál celou věčnost, viděl jsem ho z okna dětskýho pokoje.

7. listopadu Včera jsem zase viděl starého pána (mého dědečka). Zasmál se a řekl: "To my jsme poslali toho člověka k vám pro ten příspěvek, jenom aby jsme dostali tvou maminku ven z pokoje, ale nesmíš o tom nic říkat." Pak řekl: "Hlavu vzhůru, chlapče, my na tebe dohlédneme, a brzy se dozvíš, že už nemusíš do školy." A tak jsem se cítil moc šťastný a šel jsem spát. Dnes jsem měl hodinu s Frojlajn. Musím se naučit nazpaměť jména slavných hudebníků, tak mi pro začátek napsala jména čtyř z nich na kus papíru. Potom mi od každého z nich kousek zahrála. Bylo to prostě fantastický, a když hrála, tak jsem viděl ty nejkrásnější věci. Frojlajn říká, že mi hraje, protože chce, abych si poslechl taky nějakou dobrou hudbu. Pověděla mi, že nejlepší hudebník, jaký kdy žil, se jmenoval Beethoven. Miluju hodiny hudby, a zdá se mi, že Frojlajn je tak milá, že ji miluju taky. Slečna Enid byla dnes odpoledne náhodou docela příjemná. Někdy je mi jí líto, protože to musí být hrozné být pořád naštvaná. Vím, jak nemám rád, když mě něco štve.

8. listopadu . Hurá, už nikdy nemusím do školy! To je úleva! Skákal bych radostí až do stropu! (Podle všeho lékař informoval mou matku, že trpím nervovou dyspepsií, způsobenou, či do jisté míry zhoršenou, krutostmi slečny Enid. Též jí řekl, že nemám příliš silné srdce, a poradil jí, aby mne ze školy dala pryč. Vypadá to, že si již několik rodičů na metody slečny Enid stěžovalo, a své děti zbavili její nelaskavé péče, takže jsem nebyl jediný. Nikdy se skutečně nehodila pro povolání učitelky, neměla ráda děti, a kvůli jakémusi nešťastnému milostném zážitku se z ní stala tvrdá a zahořklá žena. Doktor mé matce řekl, že pokud chce skutečně slyšet jeho radu, rozhodně by se přimlouval za to, aby mě již do té školy neposílala. Myslím, že v dnešní době by byla slečna Enid podezřívána ze sklonů k sadismu. Či to možná bylo tak, že se mstila za svůj život tím, že jej ničila svým nešťastným svěřencům?) Rád bych věděl, co se mnou bude dál? Ani bych moc nechtěl zpátky slečnu Griffinovou, i když se jí tolik

nebojím, jako slečny Enid, ale byla hrozně vážná a nikdy se ničemu nezasmála.

17. listopadu S maminkou něco je. Na snídani zůstala v posteli. A dnes, když jsme byli v salóně, se vyzvracela do uhláku, protože se nedostala včas na záchod. Když je maminka nemocná, tak se vždycky bojím, že umře. Ale Mildred říkala, že když lidi umírají, tak moc zhubnou, takže je asi všechno v pořádku, protože maminka nehubne, ale okolo břicha hrozně tloustne jako pan vikář. Myslím, že je to velká škoda, protože jí to tolik nesluší.

23. prosince Brzy budou Vánoce. Musím mamince vyřizovat spousty pochůzek. Dává dárky hromadě lidí, a já musím chodit a u dveří je odevzdávat. Na faru mě poslala s obrovským balíkem.

Maminka říká, že bude ráda, až bude po Vánocích, ale já ne. Ještě víc ztloustla, ale přitom vypadá pořád unaveně. Nechápu to.

26. prosince Včera byl Štědrý den a my jsme šli všichni ráno do kostela, ale pan vikář říkal při kázání něco smutného, což mě trochu rozplakalo. Na vánoční oběd k nám přišel pan Wilcox, měli jsme krocana, párky a švestkový pudink a hrozinky a mandle a pomeranče a další dobroty. Dostal jsem spoustu dárků, ale nejkrásnější ze všech byla hrací skříňka od pana Wilcoxe, která hraje melodie jako ta paní Croftové. Pošťák přišel až ve tři a tatínek mu dal k vánocům šilink. Maminka dostala tisíce přání a zastrkala je všude dokola pod římsu v salóně, a já jsem taky pár hezkých přání dostal. Dům vypadal moc slavnostně, protože jsme Janet, Mildred a já všude do všech koutů na Štědrý den navěsili cesmínu a do haly jsme dali jmelí. Po vánočním obědě s námi pan Wilcox hrál hry a báječně jsme se bavili. Večer se oblékl za Santa Klause a mluvil jako moc starý pán a tatínek se moc smál a byl docela rozpustilý. Maminka ale nebyla ve své kůži a zdálo se, že se nebaví tolik jako my. Pan Wilcox šel do kuchyně a dal oběma služebným peníze a já s Mildred jsme jim dali dárky, a ony nám taky něco daly. Protože byl Štědrý den, tak jsem mohl zůstat déle vzhůru a večeřet v salónu, a před spaním nám pan Wilcox potom, co zahrál na klavír některé vánoční koledy, ukázal pár kouzelnických triků. Dnes je mi trošku na zvracení, ale nedá se to srovnat s tím, jak mi bývalo ve škole. Jé, jak já jsem rád, že slečna Enid skončila! Zrovna když jsem se moc snažil včera večer usnout, uviděl jsem Ježíše. Řekl, že mi přišel dát slavnostní vánoční požehnání, a pak jsem se cítil úplně klidný a usnul jsem.

1. ledna 1886 Odteď mám soukromého učitele. Přichází o čtvrt na deset, učíme se do třičtvrtě na jednu, a ve dvanáct máme čtvrthodinovou přestávku na sklenici mléka a pár sušenek. Jmenuje se pan Patmore a je docela starý a mám ho moc rád a ani trochu se ho nebojím, protože vypadá moc mile a laskavě. Má bílé vlasy uprostřed učesané na pěšinku a vousek na bradě jako kozlík a má takový legrační, komický pohled v očích, úplně jiný než slečna Enid. Nos má trochu jako papoušek, i když samozřejmě ne černý, a je cítit tabákem. Řekl, že si je jistý, že nám to spolu půjde jako po másle, a já jsem mu odpověděl, že jsem si tím taky jistý. Odpoledne nechodí, ale musím dělat některé úkoly sám a ukazovat mu je pak další den. Budu se snažit ze všech sil, abych mu dělal radost, protože nechci, aby byl ze mě zklamaný. Když Janet přinesla to mlíko a sušenky a zase odešla, požádal mě, abych mu ukázal, kde je záchod. "Vždycky se hodí znát v domě důležitá stanoviště," řekl, což mě rozesmálo, protože jsem si myslel, že slovo stanoviště používají hlavně vojáci. Než odešel domů, poklepal mě po rameni a řekl: "Hlavu vzhůru, milý brachu, pilně pracuj, a uděláme z tebe učence, než bys řekl švec." Jsem moc vděčný za pana Patmora, protože kdyby mě tatínek nutil chodit do jiné strašné školy, kde jsou velcí zlí kluci, kteří ostatní bijou, nevím, co by se mnou bylo. (Dokonce i ve škole slečny Framptonové jsem byl terčem šikanování fyzicky silnějších chlapců, které těšilo mě trápit.) Když přišel tatínek dnes večer domů, řekl: "Tak jak vycházíš se svým učitelem?" Tak jsem řekl, že myslím, že mi ve všem nanejvýš vyhovuje. A naši se oba moc smáli a maminka řekla: "Kde pochytil takovéhle výrazy?" Ale tatínek řekl, že rád slyší, že jsem si pana Patmora oblíbil, a že mu říkal, že musí být na mě přísný, ale že se nemá rozčilovat a strašit mě.

19. ledna Přál bych si, aby Bůh býval nikdy nevymyslel zimu. Celý den je hrozná tma a musíme svítit, venku je smradlavá mlha, a jsem celý zmrzlý a je mi taková zima, že ani nevím, co mám dělat. Jediné milé a útulné místo je v kuchyni, kde je pořádný oheň a voní tu čerstvý chleba. Kéž bych mohl žít v kuchyni, je to tu trochu jako v chaloupce, a to se mi líbí. Když dnes přišel pan Patmore, řekl: "Bože, bože, to počasí je otřesné, tomu říkám mlha, co se dá krájet." Když se panu Patmorovi něco moc nelíbí, tak řekne, že je to otřesné, a když se mu něco líbí, řekne, že je to "nanejvýš uspokojivé." Ale i když řekne, že je něco otřesné, tak se tak nějak podívá, jakoby si myslel, že to nakonec není tak hrozné, a že to byl spíš vtip. Samozřejmě, že když dělám ve cvičeních moc chyb, tak si nemyslí, že je to vtipný a vypadá trochu smutně, a já se pak kvůli tomu za sebe stydím. Když to tak je, říká: "Hm, no, dnes mě to trochu zklamalo. Musíme se snažit a vylepšit se, ano?" . Ale když má radost, říká: "To je ono - nanejvýš uspokojivé!" A pak jsem samozřejmě moc šťastný. Slečna Enid nikdy nic takhle hezkého neřekla, ani když jsme neudělali vůbec žádnou chybu, tak k čemu pak bylo dobré vůbec se snažit tu starou protivu potěšit? Mám opravdu ohromné štěstí, že jsem potkal pana Patmora.

25. ledna Dnes jsem řekl Mildred: "Moc bych chtěl, aby maminka nebyla tak tlustá, je už tak bachratá jako Georgina." A Mildred řekla: "No, ona bude brzy zase štíhlá." "Jak to víš?" zeptal jsem se. "To máš jedno," řekla ona, "ale vím to. Jedna holka mi to řekla ve škole." "Ale jdi. To je nesmysl," řekl jsem. Ale když to tak vezmu, tak je taky něco podivnýho s maminčinými světly, ale nemůžu přijít na to, co... Tak jsem si řekl, že se zeptám Mildred, jestli si taky něčeho nevšimla. "Cože?" řekla, "Chceš říct, že pořád ještě děláš, že vidíš ty svoje pitomý světla? Myslela jsem, že už jsi s tím nesmyslem přestal. Myslím, že seš padlej na hlavu, nebo jsi ten největší lhář pod sluncem." "Sama jsi lhářka," řekl jsem, "jestli teda nejsi slepá jak patrona." "Jdi se vycpat," křikla na mě. Mildred se za tu dobu, co chodí do školy, lepšímu chování nenaučila. Měla by mít někoho aspoň trochu tak hroznýho jako je slečna Enid, aby jí srazil hřebínek, to by totiž fakt potřebovala. Já a lhář!

2. února Je to divný, ale mám jet na týden k tetičce Maud, i když vůbec nejsou žádný prázdniny. Tetička Maud mě má vyzvednout ve čtvrtek. Samozřejmě, že do Harrogate jezdím vždycky hrozně rád, ale vím, co se bude dít - budu brečet, až se budu muset rozloučit s panem Patmorem, a on si bude myslet, že jsem hlupák. Ptal jsem se maminky, proč to všechno, a ona řekla: "Změna ti prospěje." Ale to nebude ten pravý důvod, protože Mildred taky někam odklidí... Myslel jsem, že mi aspoň Janet něco poví, ale ona ne. "Neptej se, a nebudu ti muset lhát," byla odpověď, co jsem dostal. Ale řekla, že až přijedu, tak tu možná najdu milé překvapení. Nějak ale tuším, že to překvapení nebude tak milé, jak Janet chce, abych si myslel.

3. února Vzhledem k tomu, že zítra odjíždím do Harrogate jsem si řekl, že bude lepší, když panu Patmorovi řeknu, že nesnáším loučení, a že obvykle brečím, za což se pak hrozně stydím. A on řekl, že se nemusím stydět, protože spousta lidí se nerada loučí, a že když se rozruším, že si toho prostě nebude všímat a pak mi to třeba nebude tolik vadit, a že se každopádně

jedná jenom o jeden týden. Tak se mi moc ulevilo, a byl jsem rád, že jsem mu to řekl dopředu. Četli jsme spolu kousky Shakespeara a Dickense. Miluju Davida Copperfielda a něco z něj umím nazpaměť.

8. února Tak jsem tu v Harrogate. Tetička mě docela obskakuje, mám v ložnici krásný oheň a moc rád se do něj dívám, když ležím. Někdy vidím ohnivé víly, jak skáčou v plamenech. Vedle mě bydlí starý pán, přijel jen na dva dny. Vypadá trochu jako velký pes a tak nějak chrochtá. Zachrochtá, kdykoli si sedne a někdy chrochtne místo toho, aby řekl ano. Jmenuje se pan Potts, a je dost uzavřený, pořád sedí celý mrzutý a bafá doutník. Mám rád tu vůni. Umí vyfukovat kroužky, jde mu to moc dobře. Tatínek je taky někdy zkouší vyfukovat, ale moc v tom dobrý není. Dnes byla plískanice, to počasí je otřesné. Kéž by si zima pospíšila a byla pryč, dnes jsem vůbec nemohl jít ven. Ale aspoň jsem napsal panu Patmorovi, protože říkal, že čeká, že mu napíšu. Chce, abych se naučil psát dobré dopisy. Říká, že psát dobré dopisy je umění. V tomto domě je tepleji než u nás, což je velmi uspokojivé. Vrtá mi ale hlavou, co se děje doma. Něco uvnitř mi říká, že maminka je na tom moc zle, a mám strach, že umře, i když nějak vím, že neumře. (V tento den se narodila moje sestra, a maminka prožívala velmi těžké chvíle.) Včera jsem šel na chvíli do zahrady. V tom starém stromě pořád bydlí skřítek, ale nevylézá a neskáče po trávníku. Asi nemá zimu moc v lásce. Kdo ví? V pátek bych měl jet domů. No uvidíme. Já myslím, že přijde dopis a zůstanu do příštího týdne, ale nevím proč.

10, února Tetička mi dovolila vzít si starou židli a sednout si do skleníku, i když se smála a říkala, že je legrační, že jsem si vybral takové místo. Mě se tu ale líbí, je tu teplo a hezky to tu voní. Tak sem chodím a beru si s sebou knížku na čtení. Někdy dovnitř přijde starý zahradník, aby se postaral o květiny, a tak si povídáme, když zalívá. Řekl jsem mu, že ten skřítek tam ještě je, a že je v pořádku. A on řekl: "Ale nepovídej." "Ano," řekl jsem, "pořád tam je, o tom není pochyb." "No," řekl on," je to dobrý starý strom, ale budeme ho muset teď někdy trochu ořezat, bylo by to potřeba." "Ale nepokácíte ten strom, že ne?" zeptal jsem se a byl jsem z toho docela nervózní. "Protože kdyby jste to udělali, tak by to tomu malému chlapíkovi zlomilo srdce. Zdá se, že je na svůj strom moc pyšný." "Můžeš být klidný, panáčku, to neuděláme," řekl on, "jenom odřízneme pár horních větví, a ty potom vyraší stokrát zelenější." "To rád slyším," řekl jsem. A on se zasmál a říkal něco o tom, že jsem podivnej... Tetička Maud mi právě řekla, že dostala dopis od tatínka, a že pojedu domů až příští týden. A představte si! Mám malou sestřičku, a když mi to tetička říkala, vypadala docela nadšeně. "Jak je stará?" zeptal jsem se. "Jak je stará?" řekla tetička a vypadala moc překvapeně. "No, je to malinké miminko." "Aha," řekl jsem," jen jsem to chtěl vědět, protože když nosí doktoři děti v taškách, proč by musely být všechny stejně staré? Proč by je nemohli nechat trochu odležet, jak lidi nechávají odležet těsto?" A tetičce se to asi zdálo moc legrační a moc se smála. "No, stejně," řekla," nemáš radost?" A tak jsem řekl, že si nejsem moc jistý, že si to musím trochu rozmyslet, protože se mi moc přestava malýho mimina v domě nezdá, mimina slintají, dělají rámus a smrdí. Když mě maminka přinutila políbit to mimino paní Jakjensejmenuje, připadalo mi to otřesný. "Namouduši, ty jsi ale číslo," řekla tetička. Rád bych věděl, proč si každý myslí, že jsem číslo, co to vlastně vůbec to číslo je?

11. února Dnes mi tetička Maud řekla, že bych si měl hned po snídani sednout a napsat hezký dopis mamince a tatínkovi, a povědět jim, skleníku, jakou mám radost, že mám krásnou malou sestřičku. Ale já jsem řekl: "Jak bych to mohl napsat, když tuším, že je stejně ohavná jako ostatní mimina, pokud můžu soudit podle těch, který jsem zatím viděl. To znamená, že nejsem moc rád, tak jak můžu říct, že jsem." Vypadalo to, že to tetičku trochu vyvedlo z míry, i když byla moc milá a nerozzlobila se. "Dobrá," řekla potom, co chvíli dumala, "řeknu ti, co uděláme. Vymyslím místo tebe něco, co bys mohl napsat, a ty potom k tomu můžeš připsat, co budeš chtít o ostatních věcech." "Výborně, tetičko," řekl jsem, "to je nanejvýš uspokojivé." Čemuž se trochu zasmála, ale pak si sedla a napsala něco tužkou. Dopadlo to tak, že jsem perem pro naše přepsal, že jim oběma gratuluju k novému přírůstku do rodiny, a že doufám, že nová sestřička bude jejich radostí v mládí a útěchou ve stáří. A pak jsem jim napsal, že se mi u tetičky Maud a strýčka Johna moc líbí, a že jsou na mě moc hodní a podobný věci. Když jsem říkal Basilovi (můj malý bratranec) o nové sestře, a že maminka strašně ztloustla a tak, vysmál se mi a řekl: "Snad už teď uvěříš, že děti nenosí doktoři v taškách? Teta Fanny (moje matka) ztloustla, protože měla v sobě dítě, a pekelně to bolí, když jde ven, a proto tebe i Mildred odklidili, protože když se někomu narodí dítě, tak jsou kolem toho hrozný zmatky." Myslím, že je to všechno dost strašný, ale možná má Basil pravdu, i když proč by mi všichni tak hrozně lhali?

17. února Jsem zase zpátky doma. Maminka leží a vypadá moc špatně. Má u sebe pečovatelku, a další pečovatelka se stará o dítě. Musím mít teď vyučování v tatínkově pracovně. No, moc mi to nevadí, ale myslím, že to mimino je pěkně ošklivé nadělení, a Mildred si to myslí taky. Janet a Georgina a ty dvě sestry předstírají, že je krásné, a vrkají nad tím uzlíkem jako hrdličky. Jak jen se ženské chovají, když je v domě mimino - ony dokonce předstírají, že voní! Až vyrostu, nikdy se neožením, už jsem se defynitívně rozhodl. Teď v domě není trocha klidu, Janet a Georgina se hašteří s Mabel (dětská pečovatelka) a reptají, že se musí udělat tohleto a támhleto v dětským pokoji, až se mi z toho dělá nanic. Ježíš řekl: "Dítka boží, mějte se rádi," ale připadá mi, že dospělí se teda moc nesnaží, aby se měli rádi, to teda opravdu ne... Řekl jsem dnes Mildred: "Jestli mimino vyleze ven z ženského břicha, jak se na začátku dostane dovnitř?" Ona mi to ale neřekla, protože prý nejsem dost velký. Ale abych řekl pravdu, nevěřím, že to ona sama ví. Dnes se zastavil pan Wilcox a šel si popovídat za maminkou do ložnice. Přinesl jí krásný trs hroznů a mně pár sladkostí. To mimino se bude jmenovat Gladys, bude ho křtít pan vikář, a pan Wilcox tam bude taky. Po křtu se vrátí zpátky na sklenici šampaňského, říká se tomu prý zalévání dítěte. Ptal jsem se, jestli to šampaňské budou lít na to dítě, ale pan Wilcox řekl: "Ne, budeme si ho lít do krku." Tatínek říkal, že šampaňské je moc drahé, tak by to bylo pěkný plýtvání, kdyby ho lili na dítě. Ach bože, jak to dítě ječí. Mildred říká, že když děti křičí opravdu strašně, že si někdy udělají kýlu, ale protože mi nechtěla říct, co znamená to kýlu, podíval jsem se do slovníku, a tam bylo, že je to dlouhá dřevěná nebo ocelová konstrukce na lodi. To mě podrž! Jak by mohlo mimino udělat takovou věc... Ách, zapomněl jsem napsat, že pan Wilcox bude jeho kmotrem, a sestřenka Agnes, ještě před svatbou, jeho kmotrou.

18. února Dnes ráno jsem zjistil něco tak podivného, že jsem byl z toho dost v šoku, a stačilo by málo, aby to se mnou seklo. Pan Patmore přinesl ten dopis, co jsem mu psal z Harrogate, aby mi ukázal některé chyby v pravopise a špatnou gramatiku, i když celkově jsem to prý měl moc pěkné. Říkal, že ho moc pobavilo to o tom malém skřítkovi, jak jsem dělal, že ho vidím v tom starém stromě. "Jak jsem dělal!" řekl jsem, "Nic jsem nedělal, opravdu jsem ho viděl, tak jak jsem ho viděl, když jsem byl u tetičky dřív." Pak pan Patmore docela zvážněl a řekl: "Jsi pravdomluvný chlapec?" A já jsem odpověděl, že jsem pravdomluvný a že v těchhle věcech nikdy nelžu, a nikdy si je nevymýšlím. A on řekl: "Nemyslíš, že máš třeba příliš živou představivost?" Tak jsem řekl, že vím docela jistě, že to nebyla má představa. "Dobrá, dobrá," řekl, pořád moc vážně, "vrátíme se k tomu později," a pokračovali jsem ve vyučování. Ale to

nebylo všechno. Dnes jsme měli zeměpis právě před tím, než přišla Janet s mlíkem a sušenkami, a dívali jsme se na mapu Kanady, a pan Patmore řekl, že tam jednou byl. Nevím proč, ale měl jsem dnes ráno zase jeden z těch pocitů, že vím věci, takže když pil mlíko, zeptal jsem se: "Nebudete se zlobit, když vám něco povím?" A on slíbil, že nebude. Tak jsem řekl: "Když jste byl na té velké lodi mířící do Kanady, zamiloval jste se do mladé dámy, že jo? A myslel jste si, že by se mohla stát vaší ženou. Ale potom, když jste přijeli do Kanady a chvíli jste ji neviděl, a pak jste se znovu potkali, byl jste nějak zklamaný, a řekl jste si, že už by se vám nakonec jako manželka nelíbila." A pan Patmore vypadal velmi překvapeně a řekl: "No to jsem blázen. Jak to u čerta můžeš vědět? Já sám jsem na to skoro zapomněl." Tak jsem mu řekl, že nevím, jak to, že to vím, ale že mě to prostě napadne. Vypadalo to, že se z toho nemůže vzpamatovat, a řekl: "No, je to něco nanejvýš výjimečného. Nikdy jsem na jasnovidectví nevěřil, ale ty jasnovidný budeš. Můžeš mi říct ještě něco?" Zrovna jsem mu chtěl odpovědět, že ne, když jsem uviděl (ducha) divně vypadajícího muže ve velikánském klobouku, jak říká: "Zeptej se ho, jestli si vzpomíná na Sama Northa, a na ten malér, do kterýho jsme se tenkrát toho dne dostali." Tak jsem se ho zeptal, a on vypadal ještě překvapeněji, a řekl: "Jestli si ho prý pamatuju! Byl to jeden z nejlepších lidí, jaké jsem kdy potkal, a co víc, zachránil mi ten den život." "No," řekl jsem, "a teď je tu. Cožpak ho nevidíte?" "Ale jdi ty," řekl napůl se smíchem, , jistě, že ho nevidím. I když bych si to moc přál." To zřejmě pana Sama Northa tak potěšilo, že udělal veselý obličej a řekl: "Pověz mu, že mě dobře uvidí, až se dostane sem." Vem to čert, musím jít spát.

19. února Musel jsem přestat v půlce (psaní), protože pro mě poslala maminka, abych jim dal dobrou noc. Tak teď budu pokračovat. Když jsem o tom všem panu Patmorovi řekl, byl ještě víc překvapený než kdykoli předtím, a řekl, že je z toho blázen. Když je pan Patmore překvapený, vždycky řekne, že je blázen nebo paf. Pak řekl, že jsem výjimečný hoch, a že neví, co si má o tom všem myslet, protože skutečně netuší, jak jsem mohl vědět o té dámě na lodi a o tom pánovi ve velkém (kovbojském) klobouku, kterého jsem viděl. Po tomhle jsem si řekl; že se ho zeptám: "Dobrá, a věříte mi teď toho skřítka, a že jsem si to celé nevymyslel?" A on řekl, že si rozhodně nemyslel, že bych lhal, i když přemýšlel, jestli by se to nedalo vysvětlit nějakým jiným způsobem. Potom slíbil, že mi poví příhodu o tom dni, kdy málem přišel o život tam v daleké Kanadě, a vyprávěl mi ji dnes při svačině, a bylo to hrozně napínavý... Dnes odpoledne přišla Frojlajn a měl jsem hodinu hudby. Už mám dovoleno hrát malinké kousky... Stavoval se pan vikář, a šel navštívit maminku do ložnice. Donesl jí kytici květin a zdálo se mi, že je moc dojatá. (Evidentně jsem kvůli tomu, že jsem musel jít uprostřed psaní deníku spát, vynechal tu nejdůležitější část. Začal jsem sice předcházející zápis slovy, že jsem došel k náhlému odhalení, ale pak jsem se docela zapomněl zmínit, co to bylo za odhalení - konečně jsem zjistil, nepřímo skrze svého učitele a výše zmíněný incident, že mé schopnosti byly dány pouze mně, či alespoň, že nebyly dány každému..To vyjde najevo později. Pan Patmore byl dostatečně ohromen mou sensibilitou, aby začal studovat zásady spiritualismu, a nakonec se stal zcela přesvědčeným spiritualistou, i když já sám jsem v té době o takovém kultu či jevu dokonce ani neslyšel.)

Bez data Maminka vypadá zase jako dřív, už nemá břicho tlusté jako pan vikář. Myslím, že to nakonec bylo to dítě, a že ta povídačka o tom, jak doktoři nosí děti v taškách byl pěknej nesmysl. Nějak jsem stejně hluboko uvnitř věděl, že to tak není. Ale jen tak z legrace jsem si řekl, že se dnes Frojlajn zeptám, jak přicházejí děti na svět. A ona se trochu nervózně zasmála a řekla, že je nosí čápi. Ale když jsem se jí zeptal, kde je berou ti čápi, řekla: "Asi doletí až k Bohu a donesou je dolů z nebe." Tak jsem jí řekl, že jsem v těchto končinách žádné čápy neviděl, a to ji trochu vyvedlo z míry. Ale za chvilku řekla: "No jo, ale oni přilétají v noci, abys je neviděl." Tomu jsem se zasmál a řekl jsem: "Mě neobalamutíte." A ona se taky zasmála, ukázala na mě prstem a řekla: "Ty toho víš nějak moc, chlapečku."

21. března Tatínek říká, že dnes je první jarní den. A taky je to den krásný, svítí sluníčko a je teplo. Namouduši! Je to tak příjemný vzbudit se a slyšet ptáčky zpívat jako o život, kokrhat kohouty na Smithovic dvorku, a kvokat slepice, a vidět, jak na stromech tloustnou a lesknou se poupata, jako by byla natřená lakem. Maminka řekla, že když březen přišel jako lev, že snad teď začne odcházet jako jehňátko... Nemůžu přijít na to, co se stalo s Janet - mám ale tušení, cítím, že je zamilovaná. Má taky jiná světla, jsou teď růžovější. Ale nebudu si ji dobírat, protože nesnáším, když si mě někdo dobírá, když jsem zamilovaný, i když musím říct, že právě teď moc zamilovaný nejsem. Je to podivný, ale byl jsem zamilovaný, pak jsem se jednoho dne vzbudil, a nějak, zničehonic už zamilovaný nejsem. To mě opravdu trochu mate. Vím jistě, že Mildred to tak nemá, protože je mi jasný, že pořád letí na toho kaplana s koňským obličejem. Má teda dost divný vkus, ale možná je to proto, že je jí ho líto. Víte, tatínek říkal, že se mu zdá, jako by mu chyběla páteř... Dnes přijela na večeři z Yorku maminčina dávná důvěrná přítelkyně, paní Sudsová, a nabídla mi, abych u nich zůstal přes Velikonoce, takže pojedu, až s panem Patmorem skončíme. S obličejem paní Sudsové je něco divného. Dřív ho takový nemívala. Nejdřív jsem na to nemohl přijít, pak jsem ale zjistil, že je to očima. Na horních víčkách má řasy v pořádku, ale na spodních nemá žádné. To by teda bylo pěkné, kdyby se začala podobat na pana Sudse, který nemá ani obočí ani nic jiného, a musí nosit paruku. Mildred říkala, že je to nemoc.

Velký pátek Přijel jsem sem ve středu, maminka mě sama přivezla. Když mi balila do kufru moje nejlepší oblečení, říkala: "Ať budeš dělat cokoli, vyhni se jakýmkoli osobním poznámkám." "Myslíš třeba o paruce pana Sudse?" zeptal jsem se. "O čemkoli," odpověděla. "Musíš se neustále chovat nejlépe, jak dovedeš, paní Sudsová si na to velmi potrpí. A dávej v kostele pozor." Tak jsem to samozřejmě musel slíbit. "Proč nemají Sudsovi žádné děti?" zeptal jsem se. "Je paní Sudsová neplodná, jako některé ženy v Bibli?" Maminka se chtěla rozzlobit, ale nakonec se rozesmála, ale stejně mi řekla, že opravdu nesmím používat výrazy, kterým nerozumím. "Ale to je z Bible," řekl jsem. "Na tom nezáleží," řekla ona, "v Bibli je spousta věcí, kterým nemůžeš rozumět, protože jsi moc malý." ...Nesnáším Velké pátky. Je to hrozné pomyšlení, že Ježíš musel být ukřižovaný, protože jsou lidi tak zkažení, a nelíbilo se mi dnešní kázání, protože mě farář v kostele tak dojal. Sudsovi jsou moc pobožní, pan Suds čte ráno po snídani nahlas modlitby, a všechno služebnictvo i májodómus přijde a klečí na podlaze. Včera jsem potřeboval v polovině odejít, ale samozřejmě jsem nemohl, takže to všechno působilo ještě divněji. Nedá se tu nic moc dělat, tak čtu spoustu knih. Dneska po večeři Sudsovi usnuli ve svých křeslech, a paní Sudsová chrápala tak nahlas, že samu sebe tím hlukem budila, a pak se snažila dělat, jako že vůbec neusnula, ale nakonec zase odpadla. Rád bych věděl, proč se lidi chovají, jako by si mysleli, že je hrozně špatné usnout, a ještě předstírají, že se jim nic takového nestalo? Nechápu to, protože nemají žádný důvod se za sebe stydět. Někteří lidi jsou opravdu zvláštní. Včera přišla na čaj paní Thomasová, a mluvila tak divně, že jsem málem vyprskl smíchy. Pan Suds je její právník a říká, že je Francouzka, i když se provdala za pana Thomase, který je Angličan. Když mluví, tak říká "ž" místo "ř" a vynechává písmeno "s" jako všichni lidi ve Francii aspoň to říká pan Suds. Takže ho pořád oslovuje pane Sude, což zní dost nezdvořile, a dalo mi to dost práce, abych se nesmál. Sudsovi mají malého psíčka, honíme se spolu na zahradě. Ale musím říct, že paní Sudsová s ním moc hloupě mluví. Říká mu můj

malý broučánku, ptá se ho, jestli má chuť na svoje papáníčko, jestli by se nechtěl vylulat a tak podobně. Pan Suds je na tom skoro stejně hrozně. Myslím, že se to naučil od paní Sudsové. Moc bych chtěl, abychom měli psa, ale tatínek to zakázal. Rád bych měl dvacet psů různých ras a velikostí. Snad až vyrostu a budu mít svůj vlastní dům. Místo manželky budu mít psa a místo dětí štěňátka. Na svačinu jsme měli makové koláčky a pan Suds recitoval:

Makové koláčky,
makové koláčky,
nemáte-li dcerky,
nechte je pro synáčky.

Boží hod velikonoční Dnes jsme šli na mši do katedrály, a hudba i zpívání bylo krásné. Kázal biskup. Vypadal v těch dlouhých rukávech a celém tom oblečení jako velikánské mimino. Proč jen duchovní nosí věci, které připomínají noční košile a malá mimina? Není to proto, že si myslí, že když budou vypadat jako děti, že se dostanou do nebe snadněji, protože Ježíš řekl, nechte děti přicházet ke mně, neboť takovým patří boží království? Ale zdá se mi, že to nebude ono. Ne, musí to mít nějaký jiný důvod. Když jsem dnes ráno seděl v katedrále, přemýšlel jsem nad spoustou věcí, které souvisejí s Bohem, i když by mi maminka určitě řekla, že je to hřích, protože mi pořád opakuje, že je špatné, když pochybujeme o tom, co se nám říká. Pak jsem najednou uviděl Ježíše, a on řekl: "Nikdy není hříchem myslet, můj synu, ale není vždycky moudré sdělovat své myšlenky ostatním." A usmál se tím svým krásným úsměvem a byl pryč. Takže teď přemýšlím o to víc, protože když Ježíš říkal, že myslet není hřích, je mi jedno, co říkají druzí. Samozřejmě že vím, že je maminka hodná a milá a tak, ale není tak chytrá jako Shakespeare a nemůže vědět všechno. Moc rád bych věděl, když Bůh stvořil svět a v něm úplně všechno, proč taky stvořil Ďábla, aby chodil a sváděl lidi ke hříchu. Připadá mi, že by bylo mnohem lepší, kdyby ďábla vynechal, když začal tvořit věci. Dnes odpoledne byla v kostele, kam obvykle Sudsovi chodí, bohoslužba pro děti, tak jsem tam šel s Annie, která je jednou ze služebných. Farář kázal o misionářích a pohanech a poprosil nás, aby sme přispěli drobnými, protože tak se budou moci dozvědět o Kristu a nebudou muset jít do pekla. Řekl, že jsou jich v zemích jako je Indie milióny, a že když nenajdeme drobné, které bychom mohli dát do misionářské pokladny, nebude v těch zemích dost misionářů. Já si ale teda myslím, že je to pěkná smůla, že Bůh stvořil všechny ty milióny pohanů, kteří ani nedostanou šanci.

Velikonoční pondělí Maminka paní Sudsové řekla, že se o sebe umím sám postarat, tak jsem si dneska ráno zašel sám do katedrály, kde se nic nedělo, jen pár lidí si přišlo prohlédnout památky. Nejdřív jsem se sám taky trochu podíval, a když jsem byl unavený, sedl jsem si do řady za sloup, kde bylo příjemné ticho. Znovu jsem si vzpomněl na ty nešťastné černé lidi, a na to, co nám ten pán, co včera kázal, říkal o misionářích, jak někdy šli za kanibaly a ti je snědli. Tak jsem si říkal, že to není vůbec spravedlivé, když se misionáři musejí nechat sníst proto, že Bůh stvořil tolik černých lidí, kteří nevědí o Ježíši Kristu. Najednou jsem uviděl Ježíše, a slyšel jsem, jak říká: "Nedělej si starosti, můj synu, neboť to, o čem se zástupy domnívají, že je pravda, je jen nejmenším zlomkem Pravdy, a většina z toho Pravdou vůbec není. V Bibli je psáno: Pros a bude ti dáno, klepej a bude ti otevřeno. Ale lidé dostávají od těch, kteří neprosili, a kvůli tomu je v nich jen velmi málo Pravdy. Uvažuj o tom, a časem porozumíš."

Potom mi řekl, že nesmím nikomu říkat o tom, že jsem ho viděl, ani o tom, co říkal, ale že si to můžu zapsat, jestli chci. Potom mi dal požehnání a odešel. (Netřeba říkat, že jsem toto vše slyšel vnitřním sluchem.) Maminka a Mildred mě přijedou ve středu vyzvednout. Bude mi to líto, protože se mi York líbí. Mám rád místa, z kterých je cítit starobylost.

Bez data Arnold, Henry a já jsme dnes měli dovoleno jít na dlouhou procházku do lesa na borůvky. Bylo krásně a viděl jsem spoustu malých skřítků, jak něco dělají s listy obrovského starého buku, ale nemohl jsem přijít na to, o co jim vlastně šlo. Vypadali velmi staromódně, měli legrační šaty, jaké se nosily před mnoha lety. Pořád se usmívali a vypadalo to, že se dobře baví. Taky jsem viděl mnoho malých elfů. Řekl jsem o nich Arnoldovi, když byl Henry zabraný do sbírání kousek dál. Řekl, že je nevidí, ale je natolik slušný, že se mi neposmívá, takže mi nevadí říkat Arnoldovi věci, i když mu samozřejmě nesmím říkat o Ježíšovi. Ale neříkám nic Henrymu, protože si myslím, že by mohl o tom něco říct svému otci (vikáři), a on by pak mohl žalovat mamince... V lese teče krásná malá bystřinka a my jsme se v ní brouzdali, Henry a Arnold se navzájem pocákali a celí se zamokřili. Henry umí dělat hrozný obličeje. Řekl, že ho jednou otec při tom šklebení přistihl, a řekl mu, že jestli si nebude dávat pozor, tak mu to tak možná zůstane. Ale on řekl: "Samozřejmě, že mu nevěřím." Henry taky umí moc dobře jen tak z legrace říhat a párkrát nám to předvedl. Říkal, že vikář někdy říhá po večeři, a potom dělá jako že to byl jen kašel. Arnold umí stát na hlavě. Zkoušel jsem to, ale moc mi to nešlo. Henry to zkoušel o strom, ale spadl do trní, což bylo dost trapný. Pak jsme snědli housky, nasbírali ještě pár borůvek a šli jsme domů. Dorazili jsme včas ke svačině. Maminka se ptala, jestli Henry neříkal něco o panu vikářovi. Tak jsem si dal pozor, abych neplácnul něco o tom říhání, protože by jí to mohlo rozčílit, a pověděl jsem, že se Henry zmínil, že mívá někdy po večeři zažívací potíže. Řekl jsem si, že by to mohlo být tak v pořádku, protože říhání přece bývá ze špatnýho zažívání, tak proč ne?

1. května Dnes odpoledne jsem byl pozvaný na návštěvu k Charliemu Bainesovi. Těžko říct, jestli od té doby, co jsem u slečny Enid seděl vedle něj, o něco zhubnul. Pořád tam chodí, ptal jsem se ho, jak snáší-to její příšerný vztekání. On je ale Charlie zvláštní kluk a říká, že je mu její vztekání ukradený. Myslím, že mu na ničem kromě sbírání ptačích vajec moc nezáleží, protože je tak tlustý. Slečna Enid mu říkávala, když chtěla být zlá, pan Líná Koule, což se mi zdálo příliš, protože za to, že vypadá jako koule nemůže, když se takhle už narodil. Po svačině vyndal svoje vajíčka. Některá z nich byla opravdu překrásná, ale nemohl jsem si pomoct, musel jsem mu říct, že mi to připadá jako krutá podlost, jít a sebrat malým ubohým ptáčkům vajíčka, když si pro ně stavějí hnízda a tak, a mají z nich takovou radost. Ale on si to nemyslel, a nemělo smysl se o tom bavit. Když něco Charliemu říkáte, dívá se na vás jako kráva, jenom nemá tak krásné oči, jako měly některé krávy, které jsem viděl. Maminka se krav bojí. Když jsme byli u jezer, šla se schovat za ohradu. Asi si myslí, že jí naberou na rohy. Charlie má knížku příběhů o duchách. Ptal se mě, jestli na duchy věřím, tak jsem mu řekl, že ano. Potom chtěl vědět, jestli jsem někdy nějakého viděl, tak jsem mu řekl, že spoustu. "Čestný slovo?" , zeptal se. "Čestný slovo," odpověděl jsem. "No, já ještě nikdy," řekl on. "Nebál ses?" "Ne, když to byli hodní duchové," řekl jsem, "ale nemám rád ty zlý." "Služebnictvo říká, že v tomto domě straší," řekl on, "ale otec říká, že je to holý nesmysl a rozčílí se, když se o tom bavíme. Služky tvrdí, že slyší někoho chodit po schodech, ale vůbec nic nevidí." "Řekl bych, že mají pravdu," řekl jsem, "Viděl jsem to sám. Je to mladá žena. Má šaty, které jakoby trčí všude kolem a tak nějak šustí, ale nesmíš nikomu nic říct, jinak mě dostaneš do maléru." "No teda!" řekl Charlie, "myslíš to vážně, nebo si děláš legraci?" "Čestné slovo," řekl jsem. "Na mou duši, cejtím se teď z toho dost divně," řekl. "Ale jdi," řekl jsem, "ona ti neublíží. Je to vcelku slušný duch, a není nijak nebezpečná." Potom už byl čas, abych šel domů.